

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXVII. ÉVFOLYAM,

7. SZÁM

1982. JÚLIUS

ÁRA: 1,50 FORINT

Társasüdülő épül Balatonfüreden

Az elmúlt időszakban, ha lassacskán is, de előbbre léptünk az üdültetésben. Szerény mértékben szaporodtak a férőhelyek, javult az üdülők felszereltsége, de mindemellett a legtöbb gondot továbbra is a nyári családok üdültetés iránti egyre növekvő igény és a korlátozott lehetőségeink közötti feszültség okozza. Az ideai beszámoló taggyűléseken is szinte kivétel nélkül mindenütt elhangzott, hogy kevés a családok beutalójegy, egyáltalán több üdülési lehetőséget szeretnének a dolgozók.

Szakszervezetünk kongresszusi határozatában megjelölt az üdültetés fejlesztésének irányát, és módját. A határozat értelmében mindenekelőtt a családok és a nyári gyermeküdültetést kell előtérbe helyezni.

A Posta-vezérigazgatóság és szakszervezetünk elnöksége úgy ítélte meg, hogy a SZOT-tal együttműködve épített üdülő mellett külön fejleszteni kell még a postásüdülők hálózatát is. Ezért csatlakozott a Balatonfüreden (Arács) épülő „Kisfaludy” társasüdülő létesítéséhez.

A posta — szakszervezetünk egyetértésével — előbb 24, majd újabb 32 lakrész építését kötötte le a beruházónál, így az átadást követően összesen 56 üdülőegység áll rendelkezésünkre. Ez mintegy 30 millió forintba került.

Sajnos, az építkezés üteme elmaradt a tervezettől, a beruházást lebonyolító Építés-gazdasági és Szervezési Intézet több kivitelezővel próbálkozott, míg végül a Veszprémi Járási Építőipari Szövetkezet vállalta a létesítmény több szakaszban történő befejezését. Az új kivitelező tartotta a szavát, s így tizenhat üdülőegység augusztus 3-án fogadja az első beutaltakat. További tizenhat lakrész építése augusztusban befejeződik és remélhetőleg még ez évben megkezdődhet itt is az üdültetés. Persze igazi nyaralás itt jövőre lesz, amikor a fennmaradó huszonegy üdülőegységgel együtt a létesítmény június elsejétől szeptember végéig az üdülői vágyó postás dolgozók rendelkezésére áll.

Ismerkedjünk meg egy kicsit közelebből az üdülővel!

Először is *társasüdülő*ről van szó, tehát több vállalat dolgozói pihennek az üdülőtelepen. A postás dolgozók három épületből álló külön egységben kapnak szállást.

Az üdülőtelep a Balaton-parttól mintegy háromszáz méterre helyezkedik el, és szépen kiépített *szabad strand* tartozik hozzá. A környéken jól ellátott ABC-áruház működik, de van *zöldésgesbolt* és *étterem* is. Ez azért is fontos, mert az üdülő *önellátó* jelleggel fog működni, tehát szervezett étkeztetés nincs. Ezért beszélünk *üdülőlakrész*ekről, hiszen a tágas szobákhoz kis *garzonkonyha* és *fürdőszoba* is tartozik. A lakrészben 3-4 személy kényelmesen elhelyezhető, három heverő és egy pótágy beállításával. Minden szobához *erkély* is tartozik, amelyen kerti bútorokkal színesítenek.

A beutaltak kényelmét és szórakozását szolgálja, hogy minden szobában lesz televízió, rádió. A berendezési tárgyak kiválasztására is nagy gondot fordítottak, izléses, célszerű minden. A garzonkonyhában a

főzéshez, az étkezéshez szükséges eszközök rendelkezésre állnak; a hűtőszekrénytől kezdve a kávéfőzőig, az edényektől a konyharuháig mindenre gondolt az üzemeltető.

Az üdülőépületben helyet kapott egy kis *társalgó* is, ahol könyvek, sakk, kártya és egyéb szórakozási lehetőségek várják a beutaltakat. De lesz sportfelszerelés és gyermekjáték is.

A két üdülő egységes és gondos berendezéséről, majd az üzemeltetésről a Posta Szociális Hivatal gondoskodik.

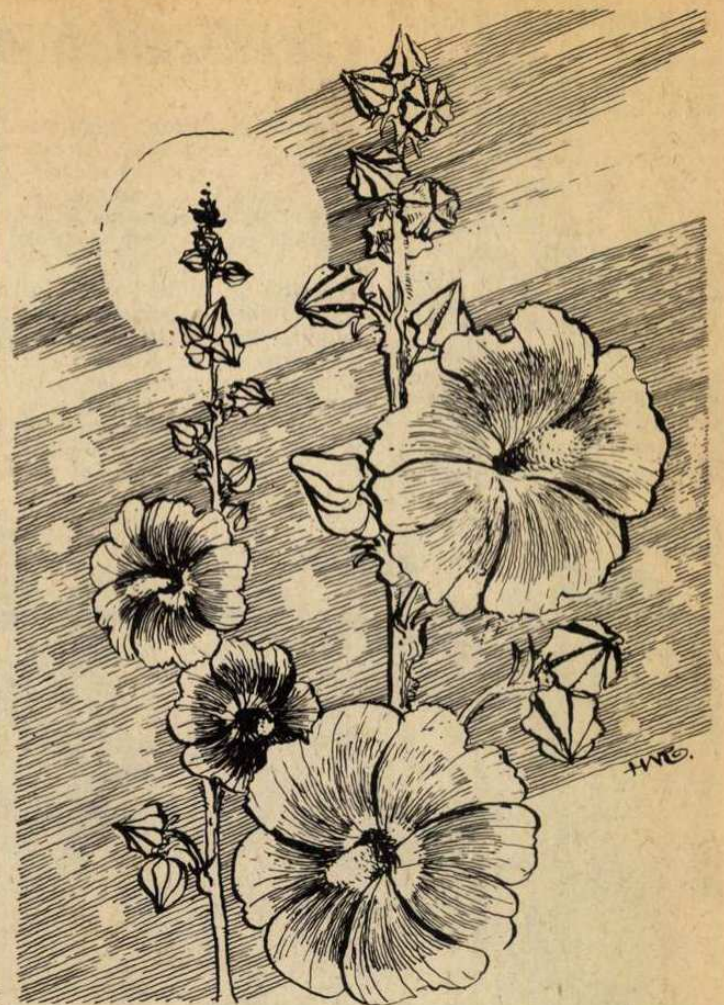
Szakszervezetünk *titkársága* döntött az *üdülőegységnek* *postaszervek közötti elosztásáról*. Döntésénél figyelembe vette a kongresszusi határozatban foglaltakat, és ennek értelmében azokat az alapszerveket részesítette előnyben, amelyek saját üzemi üdülővel nem rendelkeznek. Az is döntő szempont volt, hogy milyen ellátási szinten tudnak az egyes postaszervek üdültetni. Szakszervezetünknek az a célja, hogy csökkentsen az egyes postaszervek közötti üdültetési lehetőségekben fennálló megkülönböztetést. Ezért lesznek olyan postaszervek, amelyek nem részesülnek ebből a lehetőségből, de lesz olyan megoldás is, hogy a kis létszám miatt két postaszerv kap közös használatra egy szobát. Erről a postaszervek szakszervezeti bizottságai már értesültek.

Az *üdülés térítési díja szobánként két hétre 500 forint*, függetlenül attól, hogy hányan veszik igénybe.

Javasoljuk a szakszervezeti bizottságoknak, hogy az üdülőszobákat elsősorban a családosoknak tartsák fenn, természetesen nincs akadálya az igénybevétel más formájának sem. Az odaítélésről a bizalmi egyetértésével a szakszervezeti bizottságok döntenek.

Reméljük, hogy a balatonfüredi üdülés sok-sok postás-családnak nyújt majd maradéktalan pihenést, felejthetetlen szép élményt.

Németh Istvánné

Hogy érzi magát?

Mindenre kiterjedő felmérés készül a postásértelmiségiek helyzetéről

A Szakszervezetek Országos Tanácsa XXIV. kongresszusának határozata feladatként állítja a szakszervezetek elé, hogy az egyes dolgozói rétegekkel külön is foglalkozzunk, mérjük fel és képviseljük sajátos érdekeiket helyzetükkkel, élet- és munkakörülményeikkel kapcsolatban. Napjaink társadalmi, gazdasági viszonyait figyelembe véve természetes és jogos ez az elvárás. Ma, amikor az egyre növekvő követelményeknek a hatékonyság növelésével, a minőség javításával, a belső tartalékok feltárással kell megfelelnünk, érthető módon kerülnek előtérbe az emberi tényezők. Ismernünk kell a dolgozók különböző rétegeinek sajátos érdekeit, hogy azokra alapozva léphessünk tovább.

A Szakszervezetek Országos Tanácsának kongresszusi határozata a régiópolitikai munkán belül külön kiemeli, hogy mindezt nagyobb figyelmet kell fordítani az értelmiségi dolgozókkal való foglalkozásra. Az értelmiség társadalmi jelentőségével, felkészültségével, szakmai tevékenységével és politikai magatartásával fontos szerepet tölt be a társadalom alkotóerőinek sorában. A különböző szakterületeken dolgozók feladatköre és felelőssége eltérő, az értelmiségi foglalkozás azonban mindig közéleti hatású.

Az értelmiségi dolgozók szerepe, mint a népgazdaság más területein, így a Magyar Postánál is, nem elsősorban számárányát tekintve, hanem az általuk végzett munka jellegéből adódóan jelentős. Intézkedéseik, döntéseik sokszor munkafolyamatok egészét befolyásolják, hatásuk a hírközlés minden területén érezhető.

Az értelmiség körében végzett szakszervezeti munka a mozgalom mindennapos tevékenységének része. A célok, a törekvések azonosak az egész mozgalommal, de sajátosan jelennek meg, sajátos módon és sajátos eszközökkel valósíthatók meg.

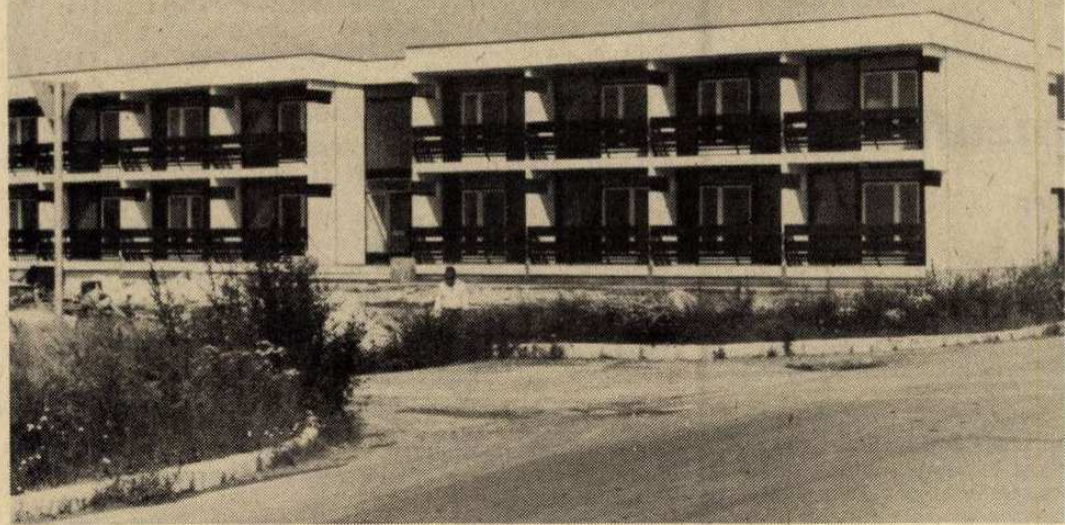
Szakszervezetünk elnöksége arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elkövetkező időszakban széles körű és alapos elemző munkával fel kell tárnunk a postai értelmiség helyzetét, élet- és munkakörülményeit, meg kell vizsgálni a közérzetüket, az aktivitásukat befolyásoló tényezőket.

Nem könnyű feladat ez, különösen ha figyelembe vesszük a postai értelmiség rétegzettségét, akár szakterületenként, szaktudás és végzettség, akár az életkor szempontjából. A számarányokat tekintve is jelentős a műszaki értelmiség, a postaforgalmi terület átalakulóban levő értelmisége, de a közzgazdasági, jogi és az oktatási területen dolgozók tevékenysége is hatással van a postai munka egészére. Figyelve a munkaerő-statisztikát, a postás dolgozók gyarapodó rétege az értelmiség. Ismert jelenség, hogy számuk évről évre nő, bár az igényektől így is jelentős az elmaradás. A cél természetesen nem egyszerűen az, hogy az alkalmazott diplomások száma gyarapodjék, hanem az alkotó, értelmiségi munkát végzők arányának kedvező változására van szükség.

Feladatunk reális helyzetkép kialakítása a postai értelmiségről. Ehhez először is olyan munkabizottságot hoztunk létre, melyben a különböző értelmiségi rétegek képviselői magukat, tagjait a helyzet és a feladatok jó ismerőit. Munkánkban hasznosítjuk más szakmák és szervezetek ez irányú tapasztalatait. Különböző munkamódszereket együtt alkalmazunk. Felhasználjuk a meglévő postai dokumentumokat, kérdőíves felmérést végzünk, 12 fős kis csoportokban beszélgetünk az értelmiségi dolgozókkal. A teljes körű kérdőíves felmérés gazdag információszerezési lehetőséget nyújt mind a munkafeltételekre, a szociális helyzetre, mind pedig a szakszervezeti munkára, a társadalmi és közéleti aktivitásra vonatkozóan. Emellett sem nélkülözhető azonban az a közvetlen tapasztalatszerzés, melyre a csoportos beszélgetések adnak lehetőséget.

Mindezek alapján feltételezzük, hogy olyan mennyiségű és jellegű ismeret áll majd rendelkezésünkre, mely reális alapot képez a további feladatok helyes meghatározásához. Társadalmunk sokat vár az értelmiségi dolgozóktól. Bár helyzetük az elmúlt időszakban is a gazdasági erők növekedésével arányosan fejlődött, sokat kell még bennünk azért, hogy az értelmiségi dolgozók élete valóban „értelmiségi” legyen.

Zoltán Istvánné

Tapasztalatcsere osztrák szomszédainknál

A Postások Szakszervezetének hivatalos küldöttsége június 14. és 18. között — az Osztrák Posta- és Táviróalkalmazottak Szakszervezetének meghívására — látogatást tett Ausztriában. A delegációt Csáki Lászlóné főtárgyvezetett.

A szomszédos országban tett látogatás célja az volt, hogy fejlesszük szakszervezeti kapcsolatainkat, megismerkedjünk az osztrák postások munkakörülményeivel, szociális ellátottságukkal, véleményt cseréljünk az ötnapos munkahét postai tapasztalatairól és nem utolsósorban tájékozódjunk különböző szakszervezeti és politikai kérdésekben.

A delegáció tagjait a Bécs-Schwechat-i repülőtérén Norbert Tmej elnök vezetésével szívélyes fogadtatásban részesítették. Az érkezésről a bécsi Arbeiter Zeitung című napilap fényképes tudósítást közölt.

Küldöttségünk részére a vendéglátók igen változatos és sokszínű szakmai programot állítottak össze. A megérkezés napján megbeszélés volt a szakszervezet székházában, ahol a vendéglátók részéről jelen voltak a szakszervezet vezetőin kívül az elnökség tagjai is. A szívélyes, kollegális légkörű megbeszélésen az elnök rövid áttekintést adott a szakszervezet tevékenységéről, a munkavállalók érdekeinek képviseléséről.

Az Osztrák Posta- és Táviróalkalmazottak Szakszervezete több mint 71 ezer tagot képvisel, amelyből 56 ezer kimondottan postás dolgozó. A szakszervezeti szervezeti arány igen kedvező, 97,1 százalékos, ezzel még Európában is az élen járnak.

A szakszervezetnek beleszólása van a dolgozókat érintő minden lényeges kérdésbe, de különösen nagy figyelmet fordítanak a bérek alakulására.

A munkavállalókkal való közvetlen kapcsolatot 1000 bizalmi látja el. Mivel működésükön múlik a szakszervezet munkája, ezért a képzésükre, informálásukra igen nagy figyelmet fordítanak. Bizalmi ott választanak, ahol 20-nál többen dolgoznak. A tagság képviselőiben tartományonként működik bizalmi testület.

A szakszervezeti mozgalom különösen gondot kezel a dolgozók továbbképzését, amelyet szükségesnek tartanak azért, hogy a szakmai, a technikai fejlődéssel a dolgozók egyrészt lépést tarthassanak, másrészt, hogy előbbre lépésüket segítsék. A szakszervezet által szervezett tanfolyamokat közvetlenül a munkahelyen rendezik, míg a posta a tanfolyamait csak a gócközpontokban szervezi. Ezért a szakszervezet által szervezett szaktanfolyamok a dolgozók körében rendkívül népszerűek.

A delegáció meglátogatott több fővárosi és vidéki postahivatalt, üzemet. Ennek során tanulmányoztuk a postaszervek technikai felszereltségét, az osztrák postások munkakörülményeit, a szociális ellátás módját, mértékét, kicseréltük az ötnapos munkahéttel kapcsolatos tapasztalatainkat, és ami nagyon fontos, elbeszélgettünk a szakszervezeti tisztviselőkkel, a posta vezetőivel és a dolgozókkal.

A látogatás során az volt a tapasztalatunk, hogy az osztrák posta technikailag mind a postaszolgálat, mind a távközlés terén fejlett, korszerű. Láttunk automatizált csomagfeldolgozást, amelynél a dolgozók teljesen mentesülnek a nehéz fizikai munka alól, ezért gyakorlatilag nincs bal-esetvesztés; telexszolgálatot, amelynél ismeretlen a zaj.

Legjobban az ragadta meg a figyelmünket, hogy az újabb

(Folytatás a 2. oldalon)

műszaki létesítményeknél, mint például a WIEN-Arsenál-i távbeszélő-központnál a kapacitást úgy tervezték, hogy az 2050-ig kielégítse a várható igényeket, vagy az aflenci úrtávközlési közvetítő állomást úgy építették, hogy a jelenlegi kapacitás akár négyeszeresére is bármikor továbbfejleszthető, tehát a létesítményeket a jövőnek is építik.

Néhány jellemző adatot szeretnék a távközlés területéről ismertetni. Csak Bécs területén évente átlag 105 ezer új távbeszélő-állomást helyeznek üzembe, tíz év alatt negy-

Tapasztalatcsere osztrák szomszédainknál

szerették a hálózat kapacitását. Ennek érdekében az összes tiszta bevétel 34 százalékát fordítják a távbeszélő-hálózat fejlesztésére, de a jövőben ez az arány 40 százalék lesz.

Évente 40 millió Schillinget költenek a bécsi postahivatalok korszerűsítésére. Meg is látszik rajtuk. Kialakításuk jól segíti a forgalom lebonyolítását, és a dolgozóknak is kedvező munkakörülményeket teremt. A hivatalok többségében jól felszerelt szociális he-

lyiségek: öltözők, fürdők, étkezők és kényelmesen berendezett vendégszobák vannak. Ez utóbbiak egyaránt szolgálják a kiküldetési és az üdülési célokat.

A hivatalok dolgozóit kulturált magatartás és a lakosság iránt megnyilvánuló rendkívüli figyelemesség és jó kapcsolat jellemzi.

Az ötnapos munkahetet Ausztriában 1972-ben vezették be. Szombaton 370 postahivatal tart nyitva, erősen korlátozott nyitvatartási idő-

vel, mindössze 8-tól 10 óráig. Szűkítették a feladható küldemények körét is. A hírlap-kézbesítésnél 2-3 körzetet összevonnak, a munkáért túllórat fizetnek, így ezért nem jár szabadnap. A felvevők és a kézbesítők részére most sikerült kiharcolni a szakszervezeti mozgalomnak egy bérpótlékot a szombati munka anyagi elismerésére.

A szociális ellátás terén elért eredmények a szakszervezeti mozgalom erőfeszítését mutatják. A legújabb vívmányuk az, hogy szeptembertől az üzemi konyhákban az étkezési költségek 40 százalékát a szociális alapról fizetik. Ez az idén ősszel lezajló szakszervezeti választások egyik fontos befolyásoló tényezője lesz. Másik különben az étkeztetés magas színvonalú, kulturált és nagyon rugalmas, nagy figyelmet fordítanak a rendre és a tisztaságra. A rugalmasság az bizonyítja, hogy az étkezési jegyeket bármelyik postai étteremben, bármikor beválthatja a dolgozó.

Az üdültetést az osztrák postás szakszervezet sajátos módon oldja meg. Főként üdültetési akciókhoz csatlakoznak, de rendelkeznek saját üdülővel is, és mintegy 1800 postai vendégszoba szolgálja még a pihenés céljait. Meglátogattunk egy olyan üdülőt, amelyet a dolgozók üzemi épületből társadalmi munkában alakítottak át munkáspihenővé. A főzésről, az ellátásról, a szobák takarításáról a beutaltak maguk gondoskodnak. Ezt itt teljesen természet-

tesnek tekintik. A Bad Ischben levő üdülőjük jelenleg építés alatt áll, újabb 100 férőhellyel fog bővülni, de itt is csupán reggelit adnak. Igaz, így van idő hosszabb túrákra, kirándulásokra, nincsenek a beutaltak egész nap helyhez kötve. Az üdülési költségekhez a szakszervezet, a szociális alapról 40 százalékos arányban hozzájárul, a többit a dolgozó fizeti.

A szakszervezeti tisztségviselőket sokat tettek és tesznek azért, hogy munkatársaik minél jobb körülmények között dolgozhassanak. Tapasztalatuk, hogy a tisztségviselők a vezetők körében nagy tekintélynek örvendenek, és elmondható, hogy jó munkakapcsolat van közöttük, igyekeznek mindig közösen a legjobb megoldás mellett dönteni.

A delegáció ausztriai látogatása hasznos és eredményes volt, nagymértékben hozzájárult a két szakszervezet kapcsolatainak elmélyítéséhez, egymás munkájának és eredményeinek jobb megismeréséhez. A tárgyalások során őszinte, nyílt légkör alakult ki, s ez egyaránt jellemezte a szakmai és politikai eszmecserét.

A két szakszervezet képviselői megállapodtak abban, hogy a kapcsolatok további bővítésére ez év szeptember elején a magyar és az osztrák postás szakszervezeti aktivisták részére kölcsönösen háromnapos kirándulást szerveznek. Ezzel lehetővé kívánják tenni a két nép postásainak egymás jobb megismerését, erősíteni kívánják a kollektív és emberi kapcsolatokat.

— N.-né —

Tóth Lajos

1920—1982

A Teréz Távbeszélő Üzem dolgozója volt, több mint három évtizeden keresztül az üzem sportvezetője és labdarúgócsapatának oszlopos tagja. Még idős korában is tevékenyen sportolt az öregfiúk csapatában. Sportvezetői és szervezői munkájával felelősei és munkatársai mindenkor elégedettek voltak. Ezt bizonyítja, hogy többször részesült munkájáért dícséretben és jutalomban. Életének 62. évében távozott közülünk.

Mint lelkes társadalmi aktívát őrizzük meg emlékeztűnkben.

Fogadtatás a repülőtérén

Ebben az évben a Postás SE első osztályú női kézilabda csapata képviselte hazánkat a francia postás sportbarátainkkal rendszeresített hagyományos baráti találkozón.

Gazdag program várt minket, kezdve a városnézéstől, a történelmi helyek, egyéb nevezetességek megtekintésén, műzeumlátogatáson keresztül a vendéglátóinkkal folytatott megbeszélésekig.

Bepillantást nyújtottak politikai életükbe, amely megváltozott ugyan a baloldaliak hatalomra jutásával, de nem szűnik meg ebben a válsággal és hidegháborús fuvalatokkal teli időszakban, csak merőben más stratégiát és taktikát követel tőlük. Ebben a harcban nagy részt vállal a postások szakszervezete. Nagy

Vendégségben francia postásoknál

elismerésként könyvelhető el, hogy főtitkárunk, Louis Vianet tagja lett a kommunista párt politikai bizottságának.

Az egyik napon a PTT titkára látta vendégül küldött-ségünket a CGT új, modern székházában, ahol még a költözködés nyomai látszottak, s ahol mi, magyarok voltunk az első hivatalos vendégek. Itt a függetlenített apparátus tagjaival történt eszmecserén meggyőződhattunk arról, hogy

a francia postások elismert, igen felkészült harcosai a forradalmi folyamatoknak.

Találkoztunk sportvezetőkkel, eszmecserét folytattunk a tömegtestnevelés rendszeréről, lehetőségeiről.

A francia ember nagyon szereti megismerni barátja otthonát, és saját kapuit is kitarja vendégei előtt. Vasárnap mi is vendégei voltunk egy-egy családtól otthonuk. Ismerkedhattunk a francia

konyha különlegességeivel meggyőződhattunk rendkívüli vendégszeretetről, kedvességről, de arról is, hogy az életmódjuk hasonlít a miénkhez. A francia dolgozóknak nem a Lafayette az áruházuk, hanem inkább a leértékelt árak bontja, a Tati és a kisebb áruházak.

Csapatunk két mérkőzésen is bemutathatta tudását. Először az Ivry-ben lejátszott mérkőzésen nyertünk 24:15-re, majd az FSGT válogatottja ellen győzelmeskedtünk 23:19 arányban, igen barátságos találkozóban.

Egy hét igaz barátok között, ilyen gazdag program mellett hamar eltelt, de az érzékeny búcsúban benne volt a viszontlátás reménye: jövőre Budapest...

Rupnik Károly

Hogyan látja a szervezési és káderbizottság

Az információáramlás tapasztalatai a pécsi tsz területén

Vajon milyen az információszerezés és -adás és vajon milyen a tájékoztatás az alapszervezetekben? Erre keresett választ a Postások Szakszervezetének központi vezetősége mellett dolgozó, annak tevékenységét segítő szervezési és káderbizottság a Pécsi Postaigazgatóság területén, majd tapasztalatait az elnökségnek Pécsre kihelyezett ülése elé terjesztette.

Bár a bizottság tagjai az igazgatóságnak mind a négy megyéjé felkeresték, most csak arról a több mint tíz hivatalról teszek említést, amelyben mint bizottsági tag harmadmagammal megfordultam. Zala és Somogy megye déli peremén, valamint Baranya megye szívében kerestük meg apró települések posta-hivatalait, fiókpostáit, illetve községek, városok nagyobb hivatalait. Többek között: Halaegerszegen, Lentiben, Lovásziban, Letenyén, Csurgón, Gyékényesen, Nagyatádán, Barcon, Pécsen.

A bizalmiak, az szb-tagok és titkárok, esetenként a hivatalvezetők igyekeztek mindent megtenni azért, hogy minél nagyobb áttekintést kapjunk a szakszervezeti információáramlásról, és mivel ez szorosan összefügg az általában vett szakszervezeti tevékenységgel, az alapszervezeti munkáról. Bizony, a sokféle, sokoldalú és olykor részletes tájékoztatás magával hozta, hogy elég nehéz volt szétválasztani az összegyűjtött tapasztalatokból a lényegeseket és a kevésbé fontosakat.

Mindjárt az elején leírhattam, hogy egyöntetűen állapíthatjuk meg: — A terület letételekben van. A tsz függetlenített munkatársai gyakran látogatják, sokoldalúan tájékoztatják az alapszervezetek tisztségviselőit, aktivistáit. A beszélgetésekkor hamar a felszínre került, hogy kölcsönös tájékoztatásról, véleménycseréről van szó.

Az információszerezés jól alkalmazott és követendő példaként értékeltük, hogy a járási szakszervezeti bizottságok titkárai évente minél többször igyekeznek területük dolgozóit, a szakszervezeti tagságot személyesen megkeresni és tájékoztatni őket az időszaki dolgokról, egyben véleményüket is kérve tőlük. Tehát nem várják meg a jsz-bk központi rendezvényeit, hogy akkor cseréljenek gondolatot, hanem elébe mennek a dolgoknak. Ha viszont egy kissé jobban figyeltünk, észrevehettük, hogy a tisztségviselők a beszélgetések közben nem nagyon emlegetik a megyei szervezők nevét, tehát valószínű, hogy a velük való kapcsolat nem túl szoros.

A megfelelően szervezett információáramlás a szakszervezeti munka sikerének elengedhetetlen eleme. Erre látunk mintát a pécsi területen, amikor az öt munkanapos hétre való áttérés előkészítését, illetve a felkészülést vizsgáljuk. A zökkenőmentes áttérés fontosságát a területi szakszer-

vezeti bizottság jól megértette a tisztségviselőkkel, akik azt kellő érvekkel alátámasztva továbbbíthatták, adhatták át a szakszervezeti tagságnak. Így annak kedvező fogadtatása, a maguktól értetődő zökkenők ellenére, szinte természetesen túnt számunkra.

Öröm volt hallani, hogy mind a bizalmiak, mind a szakszervezeti tagság körében megfelelő tájékoztató eszköz a Postás Dolgozó. Legutóbbi példaként a törzsgárdaszabályzat megjelenését említették. Tapasztalhattuk, hogy a tájékoztatás rendszerébe a különböző értekezleteken felül jól beépül a tsz által készített Testületi határozatok című kiadvány. Ezzel szemben az Elnökségi tájékoztató anyagait az alapszervezetek csak akkor ismerik, ha azok közvetlenül érintik őket.

A tájékoztatási rendszerben még itt-ott mutatkozó hiányosságok közül a szakszervezeti jog- és hatáskörök alkalmazásában találtunk példákat. A bizalmiak esetleges vagy elmaradt tájékoztatásának az a következménye, hogy értetlenül állnak az előtt, hogy egyik faluban egy új dolgozó felvételekor több bért, esetenként ugyanannyit adnak, mint a másik faluban egy néhány éves dolgozónak. Előfordul, hogy a gócterületeken az új dolgozók felvételekor a bérmegállapításnál az igazgatóság nem kéri ki a bizalmiak véleményét.

A tájékoztatási rendszer félreértelmezését láttuk akkor, amikor az egyik hivatalban el-

mondták: „Nálunk a bizalmiak magyarázzák meg a személyeszerinti bérfejlesztést.” Kiderült, hogy a szakvezető háttérben maradt, holott a magyarázat, indoklás az ő kötelessége is lenne.

Kérdésünkre az egyik bizalmi olyan tájékoztatást adott a hivatalvezetőjéről érintő bérfejlesztésről, hogy: „Nem emlékszem, hogy valamikor is megkérdezték volna a bizalmiakat, hogy mi a véleményük.”

A folyamatok munkát és egyben az információáramlást törte meg, hogy az egyik alapszervezetnél — titkárváltás miatt — havonta nem hívták össze szakszervezeti bizottsági ülést.

Természetesen a tisztségviselők nemcsak a közvetlen szakszervezeti kérdésekről szólnak. Tájékoztattak olyan ügyekben is, mint a szombat-vasárnap szolgálat megszervezése, a hírlapok hétvégi torlódása, a hírlapkezelítők szabadnapjának kiadása, a gyenge távbeszélő-ellátottság. Ez utóbbit jól példázza az egyik barcsi bizalmi megjegyzése: „Egyetlen vonalunk van Péccsel. Nem tesszenek elhinni, de gyakran előfordul, hogy egy pécsi beszélgetésre két napot is várni kell.”

A négy megye tapasztalatait a szervezési és káderbizottság nemcsak összegezte, hanem — amint arra a bevezetőben utaltam — átadta felhasználásra a területi szakszervezeti bizottságnak, valamint a Postások Szakszervezete elnökségének.

Egyeki Zsolt

FELHÍVÁS

a postás ifjúsági kollektívákhoz, az ifjúsági brigádokhoz és a KISZ-alapszervezetekhez

A Debreceni Postaigazgatóság KISZ-szervezetének kezdeményezésére a Posta-vezérigazgatóság KISZ-szervezete — egyetértve az illetékes országos gazdasági és társadalmi szervezetekkel — a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 65. évfordulójának tiszteletére

65 ÉV TÖRTÉNELEM

címmel vetélkedősorozatot rendez.

A vetélkedősorozat célja az, hogy a postásfiatalok mélyebben megismerjék a szocializmus kialakulását, fejlődését, eredményeit a Szovjetunióban és hazánkban, továbbá hazánk és a Szovjetunió politikai, gazdasági, kulturális kapcsolatát. A vetélkedőn való részvétel lehetőséget ad arra, hogy a különböző szakterületen dolgozó postásfiatalok jobban megismerjék egymást, a már kialakult kapcsolatokat tovább erősítsék.

A vetélkedősorozat felmenő rendszerű csapatverseny. A 3 fős csapatoknak tagja lehet minden KISZ-tag, valamint 35 életév alatti KISZ-en kívüli teljes, vagy részmunkaidős postásfiatal.

A VETÉLKEDŐ LEBONYOLÍTÁSA

I. KISZ-alapszervezetek, ifjúsági kollektívák helyi selejtezője. Nevezési határidő: augusztus 15. Lebonyolítási határidő: szeptember 15.

II. Területi döntők, melyekből postaigazgatóságokként két-két csapat, a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságtól egy csapat, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságtól és a Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság összevont döntőjéről egy csapat, a többi budapesti postaszerv összevont területi döntőjéről két csapat jut az országos döntőbe. A megrendezés határideje: október 3.

III. országos döntő, melynek résztvevője a területi döntők továbbjutott — összesen 18 — csapata. Az országos döntőbe bejutott fiatalok, kísérők névsorát október 10-ig kell megküldeni a Debreceni Postaigazgatóság címére. Az országos döntő időpontja: november 6—7. Helye: Debrecen.

A fiatalok, ifjúsági kollektívák a helyi, illetve a postaszervük központjában működő KISZ-szervezeteknél nevezhetnek be a versenyre. A nevezést elfogadó KISZ-szervezetek a szükséges felvilágosítást, a felkészüléshez az irodalomjegyzéket az érdeklődőknek megadják.

A helyi selejtezőket az adott szinten működő KISZ-alapszervezet vagy a postaszerv központjában működő KISZ-szervezet, a területi döntőket az igazgatóságok KISZ-bizottságai, a budapesti postaszervek összevont területi döntőjét a Posta-vezérigazgatóság KISZ-bizottsága bonyolítja le. A versenyeket — az alkalomhoz illeően — ünnepélyes keretek között, munkaidő után kell rendezni.

A VETÉLKEDŐ DÍJAI

Területi döntők:

I. helyezett csapat: 600, II. helyezett csapat: 500, III. helyezett csapat: 400 forint személyenként. A területi döntők I., illetve II. helyezett csapatai ezen felül jogot nyernek az országos döntőn való részvételre.

Országos döntő:

I. helyezett csapat: egyhetes jutalomutazás a Szovjetunióba és tárgyjutalom. II. helyezett csapat: egyhetes jutalomutazás a Szovjetunióba és tárgyjutalom. III. helyezett csapat: egyhetes jutalomutazás a Szovjetunióba, IV—VI. helyezett csapat: átlag 1000 forint személyenként — a helyezéstől függően differenciálva — tárgyjutalom és egyhetes jutalomutazás Szántódra. VII—IX. helyezett csapat: átlag 500 forint személyenként — a helyezéstől függően differenciálva —, tárgyjutalom és egyhetes jutalomutazás Szántódra.

A jutalomutazások és a jutalomutazások időpontja: 1983 nyara, a résztvevők erre az időre fizetett szolgáltatmentességet kapnak.

Mit kell tudni a külföldi SZOT-üdülésről?

A SZOT-üdülés sokszínű és változatos formáin belül a csatlós nyaralás mellett leginkább a külföldi beutalás foglalkoztatja a közvéleményt. Félreértéseket is lehet tapasztalni, amit a tájékoztatás hiánya okoz. Ezért most a legfontosabb kérdésekre válaszolunk.

Sokak előtt ismeretlen, hogy idén 11 országba, 32 útvonalra jutnak el a beutaltak: Ausztriába, Bulgáriába, Csehszlovákiába, Finnországba, Jugoszláviába, Lengyelországba, Mongóliába, az NDK-ba, Olaszországba, Romániába és a Szovjetunióba. (A finnországi és a mongóliai üdülésre mindössze 60 személy utazhat.)

Minden évben csak annyi magyar szakszervezeti tag kaphat külföldi SZOT-beutalót, mint ahányan a fogadó országokból hazánkba érkeznek. A ki- és beutalás létszámát, az útvonalakat és a szolgáltatásokat az évenkénti szerződések rögzítik. A tavalyival azonosan idén összesen 392 ezer dolgozó, illetve családtag veheti igénybe a SZOT-beutalást. Ebből mintegy 18 ezren üdülhetnek külföldön. Az üdülési lehetőség csaknem nyolcezer alapszervezet között oszlik meg. Így előfordulhat, hogy nem minden alapszervezetnek jut évente külföldi SZOT-beutaló.

A januártól érvényes üdülési szabályzat alapján a szakszervezeti tagok csak három évenként igényelhetik külföldi beutalást, beleértve a hajóüdülést is. A korlátozást az indokolja, hogy az igény mindig többszöröse a lehető-

ségnek. Ezért a kiválasztásnál a szakszervezeti bizottságok felelőssége különösen nagy. A döntéshozó feltétlenül szükséges a szakszervezeti bizalmi véleménye és a nyilvánosság. Hiba, ha egészen fiatalok — csak 2-3 éves tagsággal rendelkezők — is kapnak külföldi beutalójegyet.

Minden magyar állampolgár napptári évenként csak egy alkalommal mehet nyugati országokba, magánjellegű egyéni vagy társas útra. Így annak nem lehet odafelelni a nem szocialista államba érvényes beutalót, aki már abban az évben részt vett magánjellegű nyugati utazáson.

Az említett 18 ezerből mintegy 10 ezren a két üdülési időszakra 6 napot, márciustól október végéig. Háromfajta út van a Duna alsó és felső szakaszán: Jugoszláviába, Csehszlovákiába és Ausztriába.

A hajóutakon kívül a leggyakrabban — mintegy háromezren — Csehszlovákiában pihenhetnek: az Alacsony- és a Magas-Tátrában, Marienské Lásnában, Luhačovicében, valamint Prágában.

A legváltozatosabb útvonalakra, a Szovjetunióba kétféren juthatnak el. A fekete-tengeri fűrdőhelyeken kívül népszerűek a tiszapados moszkvai üdülések, valamint az öt várost: Kijevet, Minszkét, Leningrádot, Tallint és Moszkvát érintő utak.

Az NDK-ba 1300-an utazhatnak: Tübingiába, Szász-Svájgba, a Berlin közelében fekvő tövidékekre, valamint a Keleti-tenger partjára.

Ausztria hegyvidéki üdülőiben ezerötszáz nyaralhat-

nak. Hétszázan májusban és júniusban *Itália* szépségeivel ismerkedhetnek meg a Róma—Firenze—Rimini—Velece útvonalon. Kiseb létszámmal vehetnek részt a beutaltak *jugoszláviai, romániai, lengyelországi és bulgáriai* üdülésben.

A hajóutakra és a Szovjetunióba csak annyi házaspár juthat ki, mint amennyi a szerződésben foglalt ágazás szobák száma. A nem házaspári jeggyel rendelkezőket a csoportvezető, nem tudja együtt elhelyezni. Ez évek óta visszatérő gond, mivel az alapszervezetek esetenként több házaspárt küldenek, mint amennyi a kiadott ilyen jegy. A többi útnál nem szükséges a külön házaspári beutaló, mivel nincs korlátozva a két-ágazás szobák igénybevétele.

Minden beutalójegyhez a vendégek általános és utankénti tájékoztatót is kapnak. A külföldi üdüléseknél autóbusszok városnéző sétákat, kirándulásokat, múzeumlátogatásokat is szerveznek. Költségük többnyire szerepel a beutalójegy árában, de esetenként fakultatív programok is vannak.

A beutalójegyek ára az ország, az időtartam, az úttípus és az utazás módja szerint alakul. A 10-15 napos utak többsége csak 3000-4000 forint. De a 8 napos tátrai üdülés például 1600 forint. A 10 napos olaszországi repülőgépes üdülés ára költőpénz nélkül 7200 forint. Talán ennnyiből is érthető, hogy a térítési díj kedvezményes, főleg a szocialista üdüléseknél jelentős mértékű.

Bányai János

Mivel ösztönözzünk?

Vita a bér különböző elemeinek helyes arányairól

A munkabérnek kettős feladata van:

— a fogyasztásra szánt nemzeti jövedelem elosztása a dolgozók között, mégpedig úgy, hogy

— egyidejűleg hatékonyan ösztönözzön a feladatok eredményes elvégzésére, a teljesítmények növelésére.

A dolgozók bérezése összetett folyamat, az ösztönzés több irányú. Lehet ösztönözni a nehezebb munkakörülmények vállalására, a magasabb képzettség megszerzésére, a mennyiségileg több munka végzésére, több műszak, illetve folytonos szolgálat vállalására stb.

Gazdálkodás különböző bérelemekkel

Mivel valószínűsíthető meg az ösztönzés? Ehhez a bérezés különböző elemei állnak rendelkezésre (összehangolt alkalmazásuk a bergazdálkodás feladata). Ezek:

- az alapbér,
- a bérpótlékok,
- a prémiumok (ösztönző bérek) és jutalmak,
- a túlmunka díja.

Az alapbér teszi ki az átlagbérek legnagyobb hányadát. Nagyságát és az egyes munkakörök közötti arányát a központi előírásnak megfelelően a kollektív szerződés tartalmazza. A postai bérrendszer alapját képező vállalati munkás- és alkalmazotti bérrendszer 20 évvel ezelőtti vezérszövegében a bértételek alsó-felső határa módosult, de szerkezeti-egyenlőség maradt. Országos felülvizsgálata most van folyamatban.

A bérpótlékok fizetését központi előírásokkal együtt a kollektív szerződés szabályozza. Alapszabály, hogy bérpótlék csak olyan különleges körülmények esetében fizethető, amelyek az alapbér megállapításánál nem vehetők figyelembe. Jellegzetes fajtái: a különleges beosztással vagy képesítéssel járó pótlékok, mint például a pénzügykezelési pótlék, illetve a nyelvpótlék; a munkakörülmények miatti pótlékok, mint például a magassági pótlék; a szokatlan munkaidőbeosztástól eltérő időben végzett munkáért járó pótlék, mint például a műszakpótlék, összevont munkahelyi pótlék.

A tapasztalatok azt mutatják — mind a népgazdaságban, mind pedig a postán —, hogy a bérpótlékok aránya az átlagbérnél jóval alacsonyabb. Az ipar és építőipar területén a különleges munkakörülmények miatt 12-15 fajta, a beosztás és képesítés után, körülbelül 15 fajta pótlékot fizetnek. Hasonló a helyzet a szolgáltatások terén is. (Adatok a Munkaügyi Szemle 1981. évi I-II. melléklet 27. oldaláról.) A postai kollektív szerződése 18-féle pótlékot szabályoz. Ha figyelembe vesszük

azt, hogy a postán a szolgáltató jellegű alapterveken kívül jelentős az ipari, építőipari tevékenység is, akkor ez a szám a népgazdasági viszonyokhoz képest kedvező.

A prémium (ösztönző bér) olyan többletbér, amely előre meghatározott feladat mennyiségi és minőségi teljesítéséért jár a teljesítés arányában. Van olyan prémium, ösztönzőrendszer, amelyet központiilag alakítottak ki, és minden vállalatra kötelező. Ilyen például a magasabb lévelő állású dolgozó prémium- és jutalmazási rendszere. A prémizálási, illetve ösztönzési rendszerek kialakítása alapvetően vállalati, így postai feladat. Bevezetésük, illetve alkalmazásuknál fontos követelményként kell támasztani a teljesítmény pontos értékelését. Természetesen az egyes tevékenységek eltérő jellege a mérés különböző módszereinek kialakítását igényli. Csak olyan rendszer ösztönöz a kitűzött cél elérésére, amely az anyagi elismerést a valódi — minőségi, mennyiségi — teljesítmények arányában differenciálja. Ha a rendeltetésének nem felel meg, a kifizetett többletbér fizetésiéigszító jellegűvé válik.

A jutalmat a végzett feladat általános értékelése alapján utólag állapítják meg. A vezető mérlegelési jogkörébe tartozik, hogy a rendelkezésre álló keretből kinek milyen mértékű többletbérrel ismeri el teljesítményét.

Gyakran előfordul, hogy az előírt napi munkaidőn felül vagy pihenő-, illetve szabadnapon is dolgozni kell, vagy munkára kész állapotban kell lenni. Ezért külön díjazás jár, amelynek formái, a túlmunkadíj, az ügyeleti díj, és a készenléti díj.

Helytelen szemlélet

Az ismertett bérrendszeri elemek mindegyike egyformán fontos. A tapasztalatok azonban, sajnos, azt igazolják, hogy sokan az alapbért és ennek emelését egyfajta járandóságnak tekintik, amely jelenléti díj, meg mindenféle kötelezettség nélkül. Ezért — bár az átlagbér jelentős részét képezi, mégis — ösztönző ereje nem éri el a kellő mértéket. Fontos feladatnak kell tekinteni az alapbér „becsületének” visszaállítását. A cél érdekében fogalmazódott meg a Postások Szakszervezete elmúlt kongresszusának határozatában, hogy „a bérezésben a jövőben is az alapbér meghatározó szerepét kell erősíteni úgy, hogy az szorosan kapcsolódjon a végzett munka mennyiségéhez és minőségéhez.” Elsősorban tehát a megfelelően differenciált alapbérrel kell a mennyiségi és minőségi teljesítésért járó munkára ösztönözni.

Egyes munkakörökben — az általános mértékét is jelentő-

sen meghaladva — deformálódott az alapbér. Erre jó példa — nemcsak a postán, hanem a népgazdaságban is — a gépjármű-vezetők bérezése. A különböző pótlékok, ösztönzők és túlmunkadíj miatt az alapbér átlagbérnek mindössze felét teszi ki. De zokhatunk erre példát a klasszikus postai munkakörök közül is. A támpontos külterületi kézbesítő az alapbérén felül levélsekre, karbantartási, gépjárművezetési és összevont munkahelyi pótlékban is részesülhet, továbbá a kézbesített hírlapok után jutalékban. Mindezek a díjazások elérhetik az átlagbér 40 százalékát is.

Olyan kevés hit alakult ki, hogy aki mozgóbért kap, az több bért is kap. Pedig ez a bér alapbérként is megadható. Az elmúlt években többször foglalkoztunk a mozgóbérek felülvizsgálatával. Késérő tapasztalat, hogy az érdekeltek a saját területük mozgóbéreinek tárgyalásos megítélése helyett mindig a másik terület mozgóbéreinek megszüntetését javasolják.

Ösztönzés — mérhető teljesítményért

Az 1971. évi bérrendszerváltozás óta a dolgozók és a munkahelyi vezetők részéről egyre erőteljesebb az igény az ösztönző bérek iránt. Ez nem lenne baj, ha először a munka, a teljesítmény mérésének rendszerét alakítanák ki. Az elmúlt években, sajnos, ez több esetben fordítva volt. Bár ilyenkor a munkakört a megnövelt bér vonzóbbá tette, s esetleg a létszámbeli csökkenést is, de a munka hatékonyságának javítását nem segítette elő. E bérelemnél viszont ettől az alapkövetelménytől nem lehet eltekinteni.

A szakszervezet részéről a jövőben is igényeljük és támogatjuk a teljesítménykövetelmények alapuló bérezést mindazonokon a területeken, amelyeken annak feltételeit megteremtik. A bérpótlékoknál alapvető célunk tekintjük, hogy csak ott és annyi bérpótlék legyen, ahol ezt a fizetésére okot adó körülmények indokolták.

Az ötnapos munkahétre való áttéréssel — a postaszolgálat jellegéből fakadóan — növekedtek a túlórák, a túlórajellegű díjazások. A szabad időben önként vállalt túlmunka és a különböző készenléti, ügyeleti szolgáltatások anyagi elismerésének arányosnak kell lennie a feladatok szabad idővel.

Összefoglalva: a bérrendszer minden egyes eleme — ha a célnak megfelelően alakítják ki — ösztönöz az adott munkafeladat ellátására.

Tóth Pálné

Fejleszthető-e még az üzemi étkeztetés?

A közelmúltban hallottam a televízió A HÉT című műsorában a külföldieknek azt a véleményét, hogy Budapest azon világvárosok egyike, ahol jól lehet enni, inni. Hát igen! Mi magyarok szerettük jól enni, lehetőleg olcsón. Áll ez a postásokra is, nemcsak az otthon készült ebéd, hanem az üzemi étkezés tekintetében is. Ez utóbbi egyébként jelentős szociálpolitikai juttatás, ezért a szakszervezetek élénk figyelemmel kísérik. A Postások Szakszervezete legutóbbi elnökségi ülésén is behatóan foglalkozott ezzel a kérdéssel.

Főzőkonyha, tálalókonyha

Nálunk, a postán, az üzemi étkeztetésnek különböző formái vannak. Ezek közül elsőként a saját kezelésű konyhák kell említeni. Ilyenek működnek javarészt a fővárosban, valamint Debrecenben, Pécsen és Sopronban is. Postai épületekben vannak, az ételt ide nagyobb főzőkonyhából — vidéken étkezdékből, étteremből hozzák. Az étel főllelegítésére, kulturált elfogyasztására lehetőség van. Lehetőség még külső vendéglátó szerv igénybevétele, valamint a bönrendszerek, ezekről majd egy következő cikkben lesz szó részletesen.

A saját kezelésű konyhák gazdái Budapest a Posta Szociális Hivatal. Dr. Szabó Árpád igazgatótól és Kunsági Kálmántól, az étkeztetési osztály csoportvezetőjétől kértem néhány dolgotban felvilágosítást. Beszélgettünk eredményekről, gondokról. Eredményként könyvelhető el az önkiszolgáló rendszer, az étkezés kulturáliságának biztosítása, szép terítéssel történő javítása, a konyhák korszerűsítése, a fizikai munkát könnyítő berendezések, mosogató-, szeletelőgépek beszerzése. Nem utolsósorban az, hogy a rászoruló nyugdíjasoknak az aktív dolgozókkal azonos mértékű vállalati hozzájárulást adnak.

Budapest 20 főzőkonyha és 8 tálalókonyha van. A főzőkonyhák nem mindegyike van kihasználva. Közülük

6-ban naponta 200-nál kevesebb adagot főznek. Ez az amúgyis súlyos létszámcsökkenés miatt, mert szakácsra, konyhai kisegítőre, felszolgálóra mindenképpen szükség van. A létszámcsökkenés enyhítését szolgálja a már sok helyen bevezetett önkiszolgáló rendszer.

Javasolták a szakszervezetnek néhány gazdaságtalan főzőkonyhának tálalókonyhává való átalakítását. Ezek közül 3 a Verseny utcában működik, másik három az Óbuda, a Tere és a Lipót távbeszélő-üzemben. Az elnökség csak a Verseny utca 12. alatti főzőkonyhának az átszervezésével értett egyet.

Működnek a nagyobb postai létesítményekben büfék is. Ezek rendeltetése — azon kívül, hogy ott reggelizhetnek, kávézhatnak (természetesen a munkaidő megkezdése előtt és ebéd után) — az, hogy a nyers hús és a zöldségfélék kivételével a dolgozók úgyis szőlván mindent megvásárolhatnak. Nem is beszélve a Jár್ಮűtelep cukrászati üzemében készült finom és olcsó süteményekről.

Mennyiség, minőség

Beszélgettünk a mennyiségről, minőségről és gazdasági kérdésekről is. A nyersanyag-norma megfelelő, személyenként a kalóriamennyiség is annyi, amennyi elő van írva. Nagyon kevés panasz érkezik. Az helyi-közel előfordul, hogy keveslik az adagot vagy fíntorognak. De nem ez a jellemző. Voltak mindig és vannak emberek, akik mindenben találnak kivételt. Az ilyen kritikákhoz csak annyit kívánok hozzátenni, kíváncsi volnék, hogy otthon ennyi pénzért mit tesznek az asztalra. Az A-menü nyersanyagára 12,60 forint, a B-menü pedig 14,60. Ebből a dolgozó 7,60, illetőleg 9,60 forintot fizet. A többi a vállalati hozzájárulás. Ez utóbbi egységesítették, mert nem volt igazságos és helyes, hogy aki drágábban étkezett — mint például a külső munkahelyen dolgozó —, kevesebb hozzájárulást kapott, mint az, aki az üzemben, a hivatalnál ebédelt.

Sürgősen megoldandó feladat még az éjszakai műszakban dolgozóknak meleg étellel való ellátása. Ez a Szikra Nyomda új telephelyén levő KHI-expedicióban már meg-

valósult, és miután a feltételei megvannak, augusztus 1-től bevezetik a Budapest 72-es, 78-as hivatalban és a KHI többi expediciójában is.

Azt szeretnék a Szociális Hivatal vezetői és a Szakszervezet is, ha még többen vennék igénybe az üzemi étkeztetést. Őt-hat postaszerv van csak, ahol teljes a kihasználtság.

Rozsdamentes evőeszköz

A végére hagytam a kényes témát, az eszközök eltűnéseét. A szakszervezet ugyanis ragaszkodott az étkeztetés kulturáltabbá tételéhez azaz is, hogy rozsdamentes evőeszközök, porcelán tényérok és szalvéták kerüljenek az asztalokra. Nem szeretnék senkinek a becsületébe gázolni: akinek nem inge, ne vegye magára. De aki találva érzi magát, csak szegyenkezzék! A legkellemetlenebb az, hogy nem tudhatni, hol keressék a vétkeseket, az igénybe vevők vagy a személyzet között. Kunsági szaktárs szerint a konyhai dolgozókat rendszeresen szűrőpróbaszerűen ellenőrzik. Legtöbbjük már régóta ott dolgozik; derék, becsületes emberek. De elég nagy a fluktuáció is, sokan rövid idő után továbbállnak. Ellenőrizhetetlen, Premizálják azokat a konyhákat, amelyeknél nem vagy csak elvétve tűnedeznek el tárgyak. Az igénybe vevők között akadnak kényelmesekek, felelőtlenek is. „Kölcsön vesznek” egy poharat, mert elfelejtettek otthonról hozni, de utána visszavinni is elfelejtik. Előfordul az is, hogy a süteményt a kistányérral együtt viszik el. A kistányér nem kerül vissza a konyhába, esetleg 2-3 nap múlva a takarítónak megtalálja egy cserépi virág alatt.

Újabban a büfékben színes, műanyag kiskanalakat rendszeresítettek, mert ez most divatos és gazdaságos. Valószínűleg rövid ideig lesz a divatjuk, mert igencsak sok „fog” belőlük.

A bevezetőben említett tévadásban a külföldieknek arról a megállapításáról is szó esett, hogy nálunk jó a közbiztonság. Ennek csak örülni lehet. De az is örömdet volna, ha a társadalmi tulajdon is szent és sérthetetlen lenne, még akkor is, ha csak egy pohárról vagy kanálról beszélünk.

Török Lászlóné

Tiszti tanfolyamok tanévzáró ünnepélye

A Posta Oktatási Központjának július 6-án szakszervezetünk székében megtartott tanévzáró ünnepségén 303 forgalmi és 63 műszaki postás dolgozó vette át II. szaksz csoportú munkakör betöltésére feljogosító oklevelét.

A Posta Oktatási Központ igazgatójának értékelése szerint kemény, kétévi munka során a hallgatók nagyon szép eredményeket, jó tanulmányi átlagot értek el. A feladat nehézségi fokát jellemzi, hogy 1980-ban 414-en kezdték meg tanulmányaikat, és közülük 366-an jutottak el az oklevél megszerzéséig.

Dr. Palotás Magda vezérigazgató-helyettes elismerését fejezte ki a tanulmányi eredményekért a hallgatóknak, a tanfolyamok szervezőinek, valamint az oktatóknak. Ismertette a végzetek előtt a postai forgalmi és műszaki feladatait, melyek végrehajtásában méltán támaszkodnak a most végzett munkájára.

Szakszervezetünk elnöksége nevében Tamos Lászlóné titkárság közölte a végzeteket, és elismerését fejezte ki a tanulmányi eredményekért, a kitartó munkáért.

Jeles tanulmányi eredményéért és a tanfolyamok közösségi szellemének kialakításában kifejtett tevékenységéért, a szakszervezet elnöksége 5 hallgatót külföldi, 5-öt belföldi jutalomüdülésben, 10-et pedig könyvjutalomban részesített, a posta vezetőitől 15 képesített postatiszt pénz-, 6 pedig könyvjutalmat kapott. Ez évben első alkalommal jutalomban részesültek az okta-

tásban kiemelkedő teljesítményt nyújtó tanárok is.

A hallgatók nevében a postaforgalmi tisztai tanfolyam nappali tagozatán végzett Verőci László (Budapest vidéki Postaigazgatóság) mondott köszönetet a tanároknak és fogadta meg, hogy a tanultakat hasznosítva tevékeny résztvevői lesznek a posta előtt álló feladatok elvégzésének.

Sz. T.

A közösségi munkáért...

Két új svájci film

Svájc — bármennyire is kis országnak számít — mégis nyomatékosan jelen van a világban. Nemcsak életkörülményeit irigylük, hanem gazdasági helyzetét, festői tájait is, s azt a körülményt, hogy Tell Vilmos során mindig sikerrel kerülték el a háborút.

Erdekes módon, filmgyártásuk sokáig messze elmaradt valóságos lehetőségeiktől. Évtizedeken át egyetlen jelentősebb gyár (Präsens Films) működött az országban. Az is alig-alig forgatott egész estét betöltő produkciókat. A hatvanas években változott meg gyökeresen a helyzet, nemcsak azért, mert az állam támogató és ösztönző szerepet vállalt (Svájci Nemzetközi Filmközpont), hanem felléptek az úgynevezett Ötök, akik az órapár mellett a filmparnak is egy-szerűen rangot adtak.

Magyarországra a kevésből is természetesen kevés jutott el. A neves színházi rendező, **Leopold Lindberg** egyik munkáját láthattuk ugyan a negyvenes években, de valós képet törekvéseiről, problémáiról, a mindennapi életéről csak az ötök fellépése után kaphattunk.

A francia koprodukcióban készült *A vidéki lány* — a most ismert filmek egyike — ugyan Párizsban játszódik, de a rendező, **Claude Goretta**, általános problémáiról szól benne. Témaköre, az emberi kapcsolatok üresedése, a leküzdhetetlen magányérzet eluralkodása, a pénz mindenhatósága Svájcban is napirenden levő kérdés, s az, hogy az alkotó főhősül egy, a vidékéről a fővárosba jövő, a magálában munkájából megélni akaró csinos fiatalasszonyt választott, az egyszerűen a népek közötti egyenrangúságról is elgondolkasztó képet fest.

A vidéki lány szemléletmódjával nem a nálunk is jól ismert „bűnös nagyváros” hamis legendáját támasztja fel, hanem tárgyilagos és éles, kitűnő részletmegfigyelésekben gazdag látóképet ad nekünk egy — sokak által irigyelt életformának.

Ugyanerről az életformáról, de már svájci környezetben és merőben más hangvétellel szól a *Hogyan csináljuk svájci? Készítője, a Magyarországon nagyon is „sötét lónak” számító Rolf Lyssy*, két különféle magatartást szatírizál. Egyrészt a boldog országban teljes jogú állampolgárként letelepedni szándékozó külföldiek kétségbeesett erőlködését, hogy „bennszülöttek” tünjenek, és a hivatalos közegek előtt megfelelő embereké váljanak, másrészt az idegeneket ellenőrző rendőrségnek minden kákan csomót kereső ténykedését. A boldog állam ugyanis gondosan, sőt (legyünk precízek!) túlfülfü gondosan megválogatja, kit is hajlandó svájcinak nyilvánítani. S ehhez nemcsak gazdasági körülményeket, erkölcsi alapot vizsgál, hanem a megszálított rendőrtisztviselő a kérelmezők gondolatvilágába is igyekszik behatolni.

A vizsgálódás végső fokon pokoli komédiát eredményez, s a rendezői szándék szerint két oldalra ütve valóban leleplezővé válik, természetesen mulatságos helyzetek egész során keresztül, kitűnő szórakozást nyújtva a nézőknek. Ehhez hozzájárulnak a remekül megválogatott karakterisztikus szereplők és az a puritán stílus, amely egyetlenegy dologra koncentrált, a mondanivalóra.

A dráma és a szatíra kettős tükrre egyszersmind a svájci filmművészet megújulását, sokszínűségét is bizonyítja.

Ábel Péter

Jogsegélyszolgálatunk gyakorlatából

Az idegen nyelv tudásának anyagi elismerése

Az országgyűlés tavaszi ülésszakán dr. Markója Imre igazságügy-miniszter — többek között — elmondotta, hogy szocialista jogalkotásunk egyik elsőrendű célja a meglevő szerteágazó szabályozás egységesítése, az állampolgárok szélesebb rétegeit érintő szabályok rendeleti úton történő rögzítése. Ennek az elvnek egyik megnyilvánulása az idegen nyelv tudásának anyagi elismerésére vonatkozó eddigi előírások egységesítése, áttekinthetőbbé tétele az 1/1982. (III. 12.) ÁBMH számú rendellezéssel.

Az új rendelkezés megjelenéséig ugyanis több helyen és több jogcímen szabályozták az idegen nyelv tudásáért járó anyagi juttatás feltételeit. Elég itt, ha arra utalunk, hogy az alapszabályozást egy 1964-ben kiadott MÜM-utasítás képezte, ennek végrehajtására a tárcát érintően — a KPM utasítást adott ki, és a KPM-utasítás végrehajtására több vezérigazgatói utasítás született. A szabályozás azonban nemcsak a felsorolt lépcsőzetesség miatt volt nehezen áttekinthető, hanem azért is, mert az 1964-es MÜM-utasítás több jogcímen adott lehetőséget az idegen nyelv tudásának anyagi elismerésére. Ezek a jogcímek:

— nyelvtudási pótlék abban az esetben, ha a munkakör ellátásához az idegen nyelv rendszeres használata nélkülözhetetlen;

— indokolt esetben ugyan-csak nyelvtudási pótlék azokban a munkakörökben, amelyekben az idegen nyelv használata a munkakör ellátásához nem nélkülözhetetlen, de hasznos;

— nyelvtudási pótlék folyósítására nem jogosító olyan munkakörben, amelyben az idegen nyelv tudása előnyös segíti a munkát, és annak színvonalát jelentősen emeli (alapbér-kiegészítés);

— ahol a munkakör ellátásához a középfokú alacsonyabb szintű nyelvtudás elegendő, ennek anyagi elismerésének szabályozására az illetékes szakminiszter kapott felhatalmazást.

A jelenlegi szabályozás ezzel szemben rögzíti, hogy

— nyelvtudási pótlékban kell részesíteni azt a dolgozót, aki olyan munkakört tölt be, melyben az idegen nyelv rendszeres használata nélkülözhetetlen;

— nyelvtudási pótlékban lehet részesíteni a dolgozót, ha munkakörének ellátásában az idegen nyelv használata hasznos;

— lehetőség van arra, hogy az alapfokú vizsgával igazolt nyelvtudás használatát a munkáltató a dolgozó személyi alapbérének megállapításánál ismerje el.

Az új rendelkezés idén márciusban lépett hatályba, s az azóta eltelt idő alatt több dolgozó fordult jogsegélyszolgálatunkhoz e témakörben kérdéssel. A legösszetettebb esetet ismertetjük, a régi és az új szabályozás egymás mellé állítása végett.

A dolgozó a 60-as évek második felétől részesült egy középfokú és egy alapfokú nyelvvizsgája után anyagi elismerésben. A 70-es évek elején a „megváltozott körülményekre” hivatkozással — a részesítés ilyen címen folyósított anyagi elismerést megszüntették, ugyanakkor intézkedtek alapbérének felemelése iránt.

A dolgozót ezt követően más szervezeti egységhez helyezték át, majd 1979-ben visszatért korábbi munkakörébe.

Az új szabályozás megjelenése után a dolgozó olyan irányú kérelmet terjesztett elő munkáltatójánál, hogy részére nyelvtudási pótlékot folyósítsanak. A munkáltató a jogszabályi előírásokra hivatkozással a dolgozó kérelmének vis-

szamenőleges hatállyal történő teljesítésére lehetőséget nem látott, de elrendelte, hogy f. év június 1-i hatállyal méltányosságból középfokú nyelvpótlékot. A dolgozó a jogsegélyszolgálatnál kapott felvilágosítást tudomásul vette, és ügyét nem kívánja döntőbírózsági útra terelni.

A magunk részéről el kell mondanunk, hogy a munkáltató döntés bizonytalanságot tükröz. Ugyanis, ha a korábbi szabályok alapján a dolgozó részére járó anyagi elismerést alapbérésítették, úgy most sem „méltányosságból”, sem más címen nem lett volna helye nyelvtudási pótlék folyósításának. Abban az esetben viszont, ha a munkáltató úgy ítéli meg, hogy korábbi intézkedése mellékihiányos volt, és így a dolgozó igénye jogos, úgy nemcsak a középfokú, hanem az alapfokú nyelvvizsga után is kellett volna elismerést adnia.

Reméljük, hogy — szemben a korábbi szerteágazó szabályozással — a jelenlegi egységes jogszabályi rendelkezés alkalmazása kevesebb bizonytalanságot fog okozni a postaszervek gyakorlatában.

Dr. Tóth Dezső

LÁNY VIRÁGGAL
Majsa Mária metszete

Együttműködés szolgáltató és igénybe vevő között

A postás dolgozók szociális ellátásának jelentős része a Posta Szociális Hivatal feladata. Ténnyel a közértelem elterjesztésére a dolgozók napi előfizetéses étkeztetése, a postás dolgozók büfészolgáltatással való ellátása, a postás gyermekek óvodai és bölcsődei ellátása, a Budapesti foglalkoztatott vidéki dolgozók munkásszállóban való elhelyezése, nyáron üdültetési feladatok lebonyolítása fel-nöttek és gyermekek részére.

Ezeknek a szolgáltatási, üzemeltetési feladatoknak a megoldására jól szervezett, összehangolt munkavégzés van szükség, ugyanis legnagyobb részüket különböző postaszervek kezelésében levő épületekben kell ellátni. Az üzemeltetésnek sokéves kialakult gyakorlata van. Az eddigi tapasztalatok azonban szükségessé teszik az üzemeltető és az épületkezelő, tehát a szolgáltatókat igénybe vevő közötti együttműködés, a partneri kapcsolat rendszerbe foglalását. Ezt a célt szolgálja az együttműködési megállapodások megkötése.

A Posta Szociális Hivatal kezdeményezésére a Posta-vezérigazgatóság segítségével és a szakszervezet egyetértésével június 24-én a Postás Művelődési Központban megbeszélésre jöttünk össze. Az anekdota meghívást kaptak azoknak a postaszerveknek a vezetői és a náluk működő társadalmi szervek képviselői, amelyekkel a szociális hivatal partneri kapcsolatban áll.

Dr. Szabó Árpád igazgató bevezetőjében méltatta a megbeszélés célját, jelentőségét, majd dr. Palotás Magda vezérigazgató-helyettes részletesen kitért a szociális szolgáltatások helyzetére, színvonalára. Hangsúlyozta, hogy az üzemeltetés korszerű feltételei mellett milyen jelentősége van a postaszervek közötti együttműködésnek. A szociális szolgáltatások terén a feladatok egyre inkább nőnek. Akár a munka még jobb viteléhez, akár az intézkedések minél gyorsabb foganatosításához egyaránt szükséges az üzemeltető és az épületkezelő, a szolgáltatókat igénybe vevő feladatának pontos meghatározása. A hivatal elkészítet-

te az általa üzemeltetett egységekre vonatkozó megállapodások tervezetét, és azt rövidesen az illetékes postaszerveknek megküldi. A megállapodások határozatlan időre szólnak, de évente felülvizsgálandók és szükség esetén módosítandók. A jövőben minden újonnan felmerülő szolgáltatási igény kielégítését megelőzően megállapodást kell kötni.

A vezérigazgató-helyettesi tájékoztató utalt arra, hogy a szolgáltatások körébe új feladatok is belépnek. Ilyenek például a változó munkahe-lyen dolgozók étkezéssel való ellátása, az éjszakai dolgozók vacsoráztatása, az üdültetési lehetőségek bővítése stb. A szolgáltatások minden területén ésszerűen, gazdaságosan kell a feladatokat ellátni.

A tájékoztató után az anekdota részt vevők közül többen véleményüket nyilvánították az elhangzottakról, javaslatok támogatására tettek ígéretet, ami arra mutat, hogy az együtt eltöltött 3 óra minden bizonnyal meghozza a gyümölcsét.

Varga Lajos

KÖRSÉTA SÜLYSÁPON

Budapest határáról nem messze, alig 30 kilométerre található *Sülysáp*, ez a nyolcezer lélekszámú nagyközség. Nemrég még két különálló településként tartották nyilván. Az egyik neve *Tápiószőlő*, a másiké *Tápiósáp* volt. 1970-ben a két községet egyesítették.

A falu két postahivatalának neve és jellege is megváltozott. A sülyi hivatal lett a község főpostája — *Sülysáp 1* —, amely felvevő- és kézbesítőszolgálatot lát el. Sápón pedig megszüntették a kézbesítést. *Sülysáp 2* postahivatala ma már egyszemélyes és csak felvétellel foglalkozik.

Mindkét hivatal még 1940-ben épült. Elavult berendezései a mai igényeket már nem tudták kielégíteni. A Budapest vidéki Postaigazgatóság fontos feladatának tekintette a két postahivatal korszerűsítését és teljes felújítását. Nemrég hivatalosan is átadták az épületeket — vadonatúj — a postás dolgozók és a közönség rendelkezésére. A nagyobberuházás természetesen *Sülysáp 1*-ben történt. Körsettánk ennél a hivatalnál kezdődött.

Ha megengedünk, előbb bemutatnám új hivatalunkat — mondja büszkén *Lelkesné Monori Márta* hivatalvezető, és már be is lépünk a barátságos, világos, tiszta felvételi terembe, ahol öt dolgozó számára van kényelmes munkahely. — Azelőtt szükségünk voltunk itt. A helyiség túl kicsi volt, a parányi előtérbe alig néhányan fértek be, ráadásul a mindig hangos telefonközpont is együtt volt a felvétellel. Sokszor egymás szavát sem értettük. Szerencsére mindez már a múlté, mert hát, az udvaron, teljesen új szobában kapott helyet a régini sakkal korszerűbb CB-távbeszélő-központ.

Végigjárjuk az egész hivatalt. Örömmel szemléljük a tágas, minden igényt kielégítő kézbesítőtermet, ahol minden szétosztószerkeznél főlámpa van szerelve, s kényelmesen beoszthatók a fiókber-lők küldeményei is. A távbeszélő-központban valóban nagy

hangzavar fogad, pedig csak egy ember dolgozik itt. 84 előfizető van bekapcsolva, de a központ nincs kihasználva, 120 állomás számára van itt lehetőség. Végül megemléztük a színtén átalakított ketszobás, összkomfortos, szépen berendezett szolgálati lakást.

— Ne hallgassuk el: tudomásunk szerint az átépítés kissé elhúzódtott és a hivatal ezalatt egy percre sem volt zárva. Bizonyára voltak nehézségeik?

— Igen, a felújítás két és fél évig tartott, és ezalatt a szolgáltatást zavartalanul fenntartottuk — mondja a hivatalvezető. — Bizony, előfordultak kellemetlenségek, hiszen hivatalunk a felbolydult méhkas-hoz hasonlított. Nem a legjobb hangulatban dolgoztunk. A rosszat azonban gyorsan elfelejt az ember. Most már nagyon egyszerű körülmények között dolgozunk és egészen más hangulatban; nemcsak mi, az egész község büszke az újávarázsolt postájára.

A hivatalvezető ezután érdekes adatokat közöl. Megtudtuk, hogy a hivatal létszáma 12, ebből heten kézbesítők. Az átlagos napi forgalom 400 közönséges, 180 ajánlott és expressz levél, 20 csomag. A hírlapforgalom: megyei napilap 455, Népszabadság 83. A hetilapok száma 1470. Főleg a Szabad Föld, a Rádió Újság, a Képes Újság a legkeresettebb. A hírlap-előfizetők száma az áremelkedések ellenére nőtt. A kezdeményezett távolsági beszállított mozognak. 2000 és 2500 között mozognak. A szombati és vasárnapi hírlapokat alkalmi munkavállalók kézbesítik. A hivatal felújítása 1 180 000 forintba került.

Innen 2 kilométer — gépkocsival alig 5 perc — utunk következő állomása, *Sülysáp 2* postahivatal. Az épület külsején még jól láthatók a tatarozás nyomai. Belépve az épületbe a falak friss festékszagot árasztanak. Nemcsak kívülről szép, belül is barátságos kis hivatal ez. Vezetője, *Visnyei Istvánné* egyszemélyben dol-

gozik itt, és bizony, egy pillanatra sem unatkozik. Fél óráig még a közelébe sem férközhettek.

— Marika, legyen szíves megírni ezt a táviratot, nem látok jól — mondja egy idős néni.

— Marika, tessék kitölteni ezt a csomagszámlát, nem vagyok jártas benne —, így a második.

— Marika, megkérem, telefonáljon Pestre a mentőkért, az unokámnak eltört a lába — így egy idős bácsi.

— Látom, nagyon szeretik itt, mindenki a keresztnévén szólítja — mondom, mikor kissé csillapodik a forgalom.

— Családias hivatal ez — kezdi mosolyogva. — 1970 óta vagyok itt hivatalvezető. Jól ismerem az embereket és ők is engem. Sokáig magam is Sápón laktam, ma pedig Tápiószőlőre járok be dolgozni. Azonban minden ideköt. Odahaza alig ismerem néhány embert, de ebben a községben szinte mindenki. Láthatta, sokan jönnek hozzám ügyesbajos dolgokkal; én meghallgatom őket, és ha tudok, segítek. Szeretem az embereket, és úgy érzem, ők is szeretnek engem.

— Az épületet szépen felújították. Milyen munkálato-kat végeztek?

— Külső, belső tatarozás és kisebb átalakítás. Nagyon örülök például annak, hogy az egyáltalán nem használt vendégszobából mosdóhelyiség lett. Nagyon szép most itt minden, nem is vágydom el sehova. Egyszer majd innen szeretnék nyugdíjba menni.

Körsettánk ezzel végetért. Örömmel tapasztaltuk, hogy a felújított postahivatalokban vidám, mosolygós dolgozókkal találkozunk. Az átépítés során áttét bosszúságokat már régen elfelejtették. Dicséret illeti őket, hiszen ne feledjük, a munkálatok egész ideje alatt a postai szolgáltatásokat zavartalanul fenntartották. Tisztelet, és köszönet érte a sülysápi hivatalok valamennyi dolgozójának.

Kovarcsik Pál

POSTATÖRTÉNETÜNK TÁRHÁZÁBÓL

Székelypostahely újságja, a Kelet című lap 1873. december 20-i számában éles hangú, de a valóságot hűen tükröző cikket közölt. Hogy ez a postáról rajzolt kép teljesen érthető legyen, némi kiegészítésre szorult.

Az 1867-es kiegyezés után, amikor a magyar postakormányzat az osztrákoktól függetlenül intézte a hazai posták sorsát, kezdetben több súlyos hibát követett el. Egyik nagy hiba volt, hogy a kitűnően védelmező, nagy forgalmú postahivatalokat mágnások, föld-birtokosok, és más, amúgy is nagy jövedelmekkel rendelkező személyek kapták meg, akik színét se látták a pos-

tának, csak annyiban törődtek vele, hogy fölvevők a nagy fizetést. A posta kezelését rendszerint hozzáértő szegény sor-sú hivatalnokra bízta éhber-ért, temetelen munkával agyonterhelte őket.

Az említett székelypostahelyi postának hatalmas évi jövedelme volt, akkor, amikor a magyar postamesterek többsége évi százszáz forint fizetésből szó szerint nyomorgott.

Sok-sok az alább leírtakhoz hasonló cikknek kellett megjelennie, országos felháborodást kiváltva, míg végül is kidolgozták azt a rendeletet, hogy csak az a személy kaphat postahivaltat aki maga is dolgozik benne.

A szamarkandi postaügy

A postakezelés leglelkies-mertlenebb és legbosszantóbb formája alig lehet még valahol Magyarországon területe, mint itt nálunk, Székely-udvarhelyen.

Am, beszéljenek a tények!

A posta minden nap délelőtti nyolc, délután pedig három órákor megnyitják. Boldog az a halandó, aki küldeményét kilenc óra előtt földadhatja, vagy fölveheti, mert, aki ezután megy, az hiába jár. Ugyanis kilenc óra után a postakocsi felülről minden percben megérkezhet, igen,

azonnal érkezik, azután a postamester-helyettes azt mondja: jó egészséget, barátom, és tovább már nem is törődik vele. A postaaftó rögtön becsukódik és kezdetét veszi az átvetél és átadás nehéz munkája. Beírás, átrovatolás, ki-bebecsomagolás, időre, órára, azután ez is véget ér: tehát indulni is lehetne már. Végre elporoszkálnak a postagébék. G. Lajos udvari istálló-mester szakértői vezénylet mellett a vezető és postakocsi rendre fölfészkelődnek: a kibontott kormányostor bősziült kigyó

Tanfolyam után teltre készen

Tóth Istvánné közgazdasági felelős a Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság területi szakszervezeti bizottságán. Hosszú távollét után június 28-án kezdte meg újra munkáját. Tíz hónapos SZOT-iskolán tanult, felsőfokú munkügyi tanfolyamot végzett.

— *Mint megtudtam, osztott munkaidőben folyt a képzés. Mit jelentett ez?*

— Szeptembertől januárig négy hónapon át levelező formában, havonta 4 napon át tanultunk a Tárogató úti SZOT-iskolán. Négy fő tanterület volt: pszichológia, szociológia, munkavédelem és munkalelektan. A tanultakról januárban kellett számot adni. (Ötös eredménnyel sikerült vizsgáznom.) Ennek befejeztével kezdődött a hathónapos bentlakásos iskola.

— *Milyen témakörökkel foglalkoztak?*

— Gazdag volt a tanulási program. Munkajoggal, a munka díjazásával és normázásával, matematikával, a munkaerő-gazdálkodással, közgazdasági és munkügyi tudnivalókkal, továbbá szervező-elmélettel ismerkedtünk színvonalas előadások és konzultációk keretében.

— *Nagyon izgultak a vizsga előtt?*

— Nem akartunk szégyent vallani, ezért nagyon igyekez-

tünk. Tanáraink a jó felkészüléshez sokat segítettek, de ez sem tudta ellensúlyozni a vizsgalázat. A tanárok velünk együtt szurkoltak, s nagyon örültek annak, hogy a két osztály (45 szakszervezeti tisztségviselő) sikeresen vizsgázott. (Magam is jeles eredménnyel).

— *Nekem dupla izgalmat hozott az idekötési év, mivel a SZOT-iskolán való tanulással egyidőben fejeztem be a marxista egyetem harmadik évfolyamát.*

— És az izgalom még ma sem oldódott fel teljesen. Őszintén szólva szorongás van bennem, hiszen az iskolán a tanulás volt a feladatunk, és ezért tanáraink mindezt megértették. Most az elméletben megtanult ismereteket a gyakorlatban önállóan kell hasznosítanom, nagy felelősséggel.

— *S ebben nem számíthat segítségére?*

— Arról szó sincs. Két év-tizede dolgozom a RTV-nél. Jó kapcsolatom van a szakszervezeti tisztségviselőkkel, a dolgozókkal, a szakmai osztályokkal. Munka Béla tsz-b-titkár a legfőbb segítőt. Távollétem alatt ellátta az én munkámat is. De számíthatok az központunk közgazdasági osztályának vezetőjére, munkatársaira, akik mindenkor a

segítségemre voltak. Nem hallgatom el azt sem, hogy mint jó barát, Arany Tóth Zoltánnéval, a HTI területi szakszervezeti bizottságának közgazdasági felelősével is szoros kapcsolatot tartok. Egy-egy feladatot végrehajtása előtt mindig közösen megvitatunk.

— *Most viszont jól felkészülve másoknak is többet tud segíteni.*

— A közgazdasági felelősi tisztség sokrétű munkát takar. Így például a bérkérdések, amelyek a legnehezebb témák, a mindennapi munkában. Ezenkívül a szocialista brigád-mozgalom szervezését, az újítómozgalom erősítését, a gazdasági tervezésben és értékelésben való részvételt, és hogy csak a legfontosabbakat említsem. Mindig teltre készen kell állni és segíteni a hozzám fordulóknak, legyenek azok szakszervezeti tisztségviselők vagy „csak” szakszervezeti tagok. Természetesen elsősorban a szakszervezeti titkárok kéri tőlünk a segítséget, de tudja, itt nincs féltő-gadasi idő. Az ajtó mindig mindenki előtt nyitva áll. Nemcsak szorosán véve a közgazdasági bizottságra tartozó ügyekben, hanem mindenem megkeresésben rendelkezésre állunk. Ez természetes. Sajnos, azonban ugyanolyan

természetes az is, hogy nem tudunk mindenkinek segíteni, például akkor, ha nincs igazsága. Nemet itt is kell mondani, hiszen a lehetőségek és a jogszabályok behatárolják a segítés módját. Például csak annyi üdülési beutalót adhatunk ki, amennyivel rendelkezünk. Ugyanez a megállapítás vonatkozik a bérkérdésekre is.

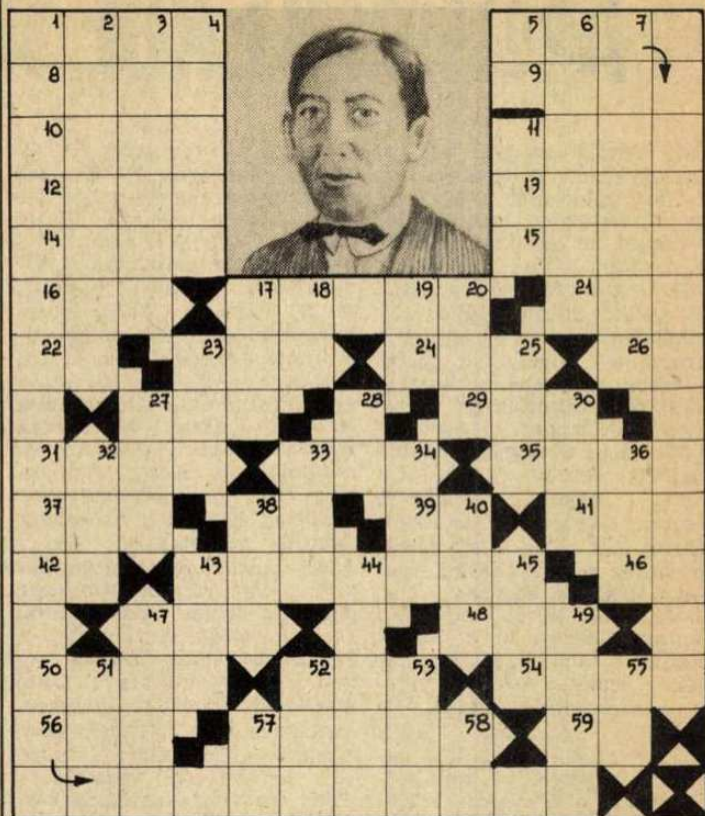
— *Mit szolt a család az edesanya, a feleség továbbtanulásához?*

— Férjem és tizenöt éves fiam otthom, a házimunkában segítségemre volt, s szorított, hogy eredményesen befejezzem tanulmányaimat, mind a marxista egyetemen, mind pedig a SZOT-iskolán. Látták és értékelték igyekezetemet. Velem együtt örültek, amikor mindkét helyen sikeresen vizsgáztam. Ők voltak az első gratulálók.

— *A tanulásban fiammal egymást buzdítottuk. A Puszkás Tivadar Távközlési Szak-középiskola első évfolyamán végzett jó eredménnyel. Örülünk, hogy fiunk jól beilleszkedett az új iskolai közösségbe, amelyben családias a légkör. A tanárok segítik a fiatalok előmenetelét, jól összefogják az osztályközösséget. Postást szeretnénk nevelni a fiunkból...*

Bokros Erzsébet

Somlyó Zoltán

Száz évvel ezelőtt, 1882. június 22-én született Somlyó Zoltán költő. A jubileum alkalmából Nem! című verséből idézünk. „En ott vagyok, ott valahol, / ahol a vágy és a kín testeten ajka dalol...” — Folytatás a vízszintes 5. és a függőleges 1. alatt.

FÜGGŐLEGES

1. Az idézet második része. 2. Itt halt meg II. Rákóczi Ferenc. 3. Elhalaszt. 4. Nóták. 5. Az ezüst vegyjele. 6. Az istenek hívívője a görög mitológiában. 7. Épület homlokzati része. 11. Madár. 17. Muzsikus akadályozó berendezés. 18. Régi megszólítás. 19. Juttat. 20. Cselekvés formája, magatartásbeli mérték. 23. Mulatság. 25. Egymást kiegészítő két darab (ford.). 27. Fejér megyei község. 28. Folyadék. 30. Sebet okoz. 32. Korcsolya-műszó. 33. Folyó a Szovjetunióban. 34. Olasz személynév. 36. Vegyjele S. 38. Rombol. 40. Egyed valamely közösségben. 43. Nekem franciául. 44. Régi fegyver. 45. A könyvben található. 47. Békaporontyok. 49. Rész németül. 51. Mutatószó. 52. Irányítószáma 8660. 53. ... carte (étlap szerint). 55. 400 a rómaiaknál. 57. Gyermekek köszönés. 58. Állatlakás.

VÍZSZINTES

1. Feltör a földből. 5. Az idézet első része. 8. Női becenév. 9. Város és türingiai kerület az NDG-ban. 10. D-vel az elején névvel nélkül dalol. 11. Csavar. 12. Süteményöntet. 13. Női név (ford.). 14. Csomagolóeszköz. 15. Kevert szel! 16. ...ovisták (a bolsevik pártban a század elején létrejött oportunista csoport). 17. Sportversenyek egy része. 21. Perzsa uralkodói cím. 22. Víz-tömeg. 23. Fízetés. 24. Ókori görög törzs. 26. Növény része. 27. Tésztára való. 29. Ilyen vad is van. 31. Állati lakhely. 33. Égtáj. 35. Már nemcsak halászléről híres. 37. Ribil-lő. 38. Szolmizációs hang. 39. Latin és. 41. Színesfém. 42. Papírra vet. 43. A közelmúlt sporteseménye. 46. Asszonynevek vége. 47. Hárfá. 48. Ismétlődés kifejező igék képzője. 50. Kedvelt csokoládé. 52. Trombitahang. 54. Mókuszajta. 56. Mutatószó (ford.). 57. Járunk rajta. 59. Korróvidítés.

Beküldési határidő: augusztus 10. Előző rejtélyünk helyes megfejtése: A posta hévízi bélyegzőt tett rá. Akkor már is lehet nyugdíjba. Könyvtálatványt nyertek: Csizmadia Lászlóné (Kisújszállás), Erdős Adél (Somogyfajsz), Herendi Éva (Barcs), Rácz Károlyné (Debrecen), Telek Andrásné (Isaszeg).

Kedves Postás Dolgozó!

Megérkezett egy levél

Nem vártam, nem is számítottam rá. Csak a nevem volt rajta, és annyi, hogy Pécs. Sem utca, sem házszám, de még írányítószám sem. Rádásul még nem is Magyarországon adták fel, hanem Csehszlovákiában, Pozsonyban. A feladó neve és pozsonyi címe rajta volt. Ismeretlen volt számomra. Ezért nagy izgalommal bontottam fel, s olvastam a szép, tiszta magyaros írt sorokat. A Nők Lapjában megjelent írásomhoz gratulált, amely szülőhelyére, Zselizre emlékeztette. Ugyanis ennek a városkának a neve is szerepel ebben az írásomban. Többet nem tudott a levélíró rólam, mint a nevemet és azt, hogy Pécs a lakóhelyem.

No, de nem erről akarok én írni, hanem a Magyar Postáról, annak ellenére, hogy egyesek gyakorta bírálják. Nekem — pedig nem a fiatalabb generációhoz tartozom — soha nem volt rossz véleményem a pos-

táról. Pontosaknak, lelkiismereteseknek tartom az ott dolgozókat. Naponta majdnem ugyanabban az időben jelenik meg a kézbesítő nagy táskájával, hogy abból a lépcsőházi levélszekrénybe kerüljenek a levelek, a címszalag alatt érkezett újságok, folyóiratok. Ha pedig két cseppet hallunk, máris igyekezünk ajtót nyitni, mert tudjuk, hogy nyílik a kis könyvecske, amelyből ajánlott

előnyök felett? ... És, ha délután sem sikerül feladnod négy óráig küldeményedet? Akkor másnap reggel nyolc óráig ehet a méreg, mert négy óra után meg aludni érkezik a postakocsi, minden percben jöhet, azonnal, és a délelőtti postakomédia ismétlése megint a kezdetét veszi... Ha pedig a postáidés után még valami kis idő fennmarad, azt csak „udvari protekció” mellett veheted igénybe, és mind ehhez számszám meg ezen kívül a két rendszerített taliga-posta jöves-menesét, mert még az is van, és ekkor a szamarakandi postaforgalom és kezeltetés itteni élethű képe előtérül: ha nem hiszed, akkor kérdezd meg Vámbéry Ármint, a nagy ázsiai utazót.

Es e bosszantó helyzet mindennap így megy. A közönség bele-bele duzzog, morog, mindazonáltal birkamódon tűri azt: a nagyságos főispán postamester pedig, ily kedvező konstellációk között okosabban ugyan mit tehetne, minthogy a kormányának, közönségnek szombatfali független, és megfizető gyönyörrel a markába nevet?

Dekhá, elvégre is hol itt a baj?

A fő baj itt csak abban rejlik, hogy az itteni postán, amit a forgalom szerint legalább három évenként kellene végeztetni, egy emberrel végeztetik; az a baj, hogy a rengeteg munkával a kezelő nincsen arányban. A főispán postamester csak a jövedelem zsebrétegéhez „ért”, amely havonként hatszáz forint, míg helyettese,

aki dolgozik, krajcáros nyomorban él.

Es a postahelyiség oly ronda, oly szűk, egy lyuk az egész, amely két öl hosszú, másfél öl széles állg leben. Pudlaja előtt két ember egyszerre csak egymás hátán férhet el. Világosságát illetően, akár a putrinak vagy sötét kukuknak beillenek.

Kérdjék tehát: van-e helység kerek Magyarország területén valahol, ahol ekkora forgalmú a posta, ilyen nagy jövedelem mellett, ily nyomorúságos helyiségben a közönség mindennapi bosszantására ily lelkiismeretlenségű kezeltek?

Erre persze a nagyságos főispán a nála megszokott hazafias önteltséggel azt feleli: hadd beszéljen az a rongyos ott a „Kelet”-ben, az nekem csak dicsőség!!!

Albérlet — halottaskamrában

Részlet a Posta Közlönyhöz 1874. I. 4-én beküldött levélből, amelyet egy magát meg nem nevező postamester-helyettes írt. Levele kitűnően szemlélteti a postamesteri alkalmazottak helyzetét.

...Soha nem hittem volna, hogy a magyar királyi postahivatal oly helyzetben lehet, mint a d-nyi, ahol most helyettes kezelő vagyok, és bár ne vállaltam volna el: mert itt maga a postahivatali irodája is az iskolamester egyszerű smind községi jegyzőjének szobájában léven szorítva, a helyettes postamesternek, illetőleg kezelőnek nem jutott

levél, esetleg pénzesutalvány kerül hozzánk. Megszokottan még az írószerszámot is nyújtja, hogy mielőbb átvehessük a küldeményt, ő pedig mehesse tovább könnyűnek nem mondható munkájára.

Körzetében a posta kézbesítőt mindenki ismeri, csakúgy, mint ő a körzetében élőkét. Ha valakivel, úgy vele legalább olyan szoros emberi kapcsolat alakult ki, mint például a kör-

Törődünk a nyugdíjasokkal

Olvastuk a Postás Dolgozóban a Törődünk-e eleget nyugdíjasainkkal? című cikket.

A cikk kapcsán elmondom, hogy nálunk, Szekszárd 1 megyei postahivatalnál a tsz-b segítségével már 1960-ban megalkult az önálló nyugdíjascsoport. A hivatal és a távközlési üzem nyugdíjasai, összesen 60-an tartoznak a csoporthoz. A bizalmi és a bizalmihelyettes munkáját 15 tagú munkabizottság segíti.

Nem volt könnyű dolgunk. Minden szaktársunkat meglátogattuk, elbeszélgettünk velük, meghallgattuk véleményüket. Rendeztük az elmaradt tagdí-

zeti orvossal, akit legtöbbször igazi, őszinte tisztelet övez.

Megékezett egy levél. Még nem volt alkalmam megkérdezni, miként tudták meg — mert bizonyosan sok azonos nevű él e városban —, hogy éppen nekem kell kézbesíteni.

Köszönet mindazoknak, akik megkerestek, mindenekelőtt annak, aki kézbesítette. Őt pedig Lócsér Ádámnak nevezik.

Kiss József

jakat. Ma már mindenki időben fizeti.

A kis nyugdíjból élőkét segítyel támogatjuk. Taggyűléseinkre, csoportgyűléseinkre rendszeresen meghívunk minden tagot. A betegségük miatt távolmaradók irásiban tájékoztatjuk végzett munkánkról, eredményeinkről.

Nem látványos munkára törekszünk, de amit vállaltunk, szívvel-lélekkel végzünk.

Horváth Mihály

Kiálljuk az összehasonlítást

Így látják a norvég szaktársak

Húsztagú norvég szakszervezeti küldöttség töltött tizenkét napot a múlt hónapban hazánkban a Postások Szakszervezetének meghívására. A delegáció tapasztalatszerzéssel egybekötött üdülésének célja országunk és népünk életének — nem utolsósorban a magyar postás szakszervezet tartalmi és formai munkájának megismerése volt.

Ez utóbbról Megyeri László titkár tájékoztatta előljáróban a vendégeket, akik elsősorban a szakszervezet szociálpolitikájáról, a differenciált bérézés alapelvéről, a bizalmi vétőjogáról, az üdültetésről, a női egyenjogúság megvalósításának folyamatáról, valamint a kisgyermekes anyák és a nyugdíjasok támogatásának módjairól érdeklődtek behatóbban. Meglátogatta itt-tartózkodása során a norvég csoport az érde postás gyermekintézményt, a hévízi családosi üdülőt, a Postamúzeumot, a Tudakozó- és Névsorszerkesztő Hivatalt, valamint a Toshiba berendezést üzemeltető 72-es postahivatalt. Fővárosunkon kívül bejárták a Balaton környékét, s megfordultak számos, érdekes látnivalót nyújtó helységeben.

★

A meglehetősen zsúfolt program vége felé, két nappal elutazásuk előtt, sikerült beszélgetnünk Eivind Stende delegációvezetővel, valamint a csoport két tagjával: Olav Eriksen posta-tisztviselővel és Karl-Helmer Petterson gép-

kocsizó levél- és csomagkezelővel. Hazájukban mindketten szakszervezeti bizalmiak, csakúgy, mint Eivind Stende, aki Oslóban a postaiszakszervezet szaktanácsadójaként dolgozik.

Az aznap még rájuk váró, szintén gazdag programra, s a sok benyomástól kissé már fáradt norvég szaktársakra tekintettel, csupán néhány kérdést tettünk fel nekik azzal kapcsolatban: mi tetszett, s mi kevésbé hazánkban, valamint miben látják a szakszervezeti mozgalom fő célját a tőkés országokban, elsősorban természetesen Norvégiában.

Válaszokban a postás kollégák elmondták: a szocialista országok közül elsőként hazánkkal alakult ki jó kapcsolat a szakszervezetek között, ezért különösen örültek, hogy személyesen győződhetnek meg a rólunk hallottak igazságáról. Segítségét nyújtott ebben, hogy mind a magyarok között sokan beszélnek németül, így gyakran volt módjuk spontán barátkozásra. Többek között a titűnően sikerült ismerkedési estén, a hévízi postás üdülőben, vagy azzal a szintén Hévízen lakó kedves házigazdával, aki — miután észrevette, hogy mesébe illő kertjé fényképezik — vendégségbe invitálta a fotográfáló norvégeket.

A közvetlen, őszinte eszmecserék, s a látottak, tapasztaltak után egyaránt igen kedvező kép alakult ki bennük

Magyarországról — bizonygatták beszélgetőtársaim. Véleményük szerint elismerésre méltó az életszínvonalunk, amit öltözködésünk s kirakataink választéka egyaránt bizonyít. Ezt a benyomását a küldöttség vezetője azzal tette nyomatékosabbá, hogy megemlítette: sok nyugati országban járt már, látta Párizst, Londont, van tehát összehasonlítási alapja. Korszerűsége miatt ugyancsak nagyon tetszett a delegációnak a tudakozó hivatal minden igényt kielégítő technológiája.

Amit végül a szakszervezeti életben imponálóan tartottak vendégeink: a bizalmi vétőjogát és az üdültetési rendszert. Az előbbi ugyanis ők nem gyakorolhatják, az utóbbi pedig még gyerekcipőben jár náluk. Jóval fejlettebbek viszont hozzánk képest az egyenjogúság gyakorlatában, mivel Norvégiában már 1913-ban törvénybe iktatták a nők szavazati s egyéb, például munkavállalási jogát. Amit maig minden állampolgár alapvető jogának tartanak, így a szakszervezetek fő feladatának is a munkanélküliség felszámolását tekintik. A többi tőkés országhoz képest ez ugyan nem olyan nagy Norvégiában (2 százalék), azonban az érdekvédelmi szervezetek mégis minden erejükkel azért küzdenek, hogy ha teljes mértékben nem is képesek megszüntetni, legalább a felére csökkenteni a munkanélküliség számát.

— I. s. zs. —

Megdobban a postásszív...

Kettős sportsiker Sopronban

A Soproni Postaigazgatóság a kiváló gazdasági eredmények mellett a sportéletben is szép teljesítmények születtek. A sportkör női kosárlabdacsapata megnyerte az NB II nyugati csoportjának bajnokságát, bejutott az NB I-be, a labdarúgócsapat pedig megyei bajnokságban a területi bajnokság Bakony-csoportjában szerepelhet.

— Megdobban a postásszív! — így kezdte a beszélgetést Csapó Vilmos, a Soproni Postás Sportkör elnöke, egyben az igazgatóság gazdasági vezető-helyettese.

— Nekünk alapelvünk, hogy a szakmai munka és a sport nem választható el. Két irányban is érvényes ez. Egyrészt nem közömbös kifelé, a terület, a város lakosságának körében hogyan szerepelnek csapataink. Hiszen ők a postát képviselik, s ha békésen helytállnak, az intézménynek, a szakmának szereznek elismerést. A másik oldala ennek a kérdésnek az, hogy mi nem nevelünk csak sportolókat. Elvárjuk és megköveteljük, hogy a jó sportoló egyben jól is dolgozzon. E kettőért becsülje a többi postás dolgozó. Erre szép példákat lehetne sorolni a múltból: számos középszerű, jól megbecsült szakember van nálunk, aki sportolóként került ide hozzánk, s maradt itt nálunk akkor is, amikor már a sportolást abbahagyta. Ezeknek a gyerekeknek, amikor idekerülnek hozzánk, legfeljebb alaképzésük van. Gondoskodunk továbbképzésükről, hogy az életre is felkészüljenek közben.

— Hogyan született ez a kettős siker? Számították rá, várták ezt a jó eredményt?

— A sport nálunk nemcsak a sportkör ügye, hanem mindennapi téma volt a gazdasági vezetők körében, a társadalmi szervek ülésein is. A nem csekély anyagi fedezetet a postás dolgozók állították elő, s egy kicsit én magam is tartottam attól, hogy a nagy ösztönzés után ezt a bizalmi testiületi állásán szóvá teszik, különösen a vidéki küldöttek. Meglepetés és öröm számomra, hogy csupán egy küldött szölt ez ügyben, az is csak kérdezt.

— A Magyar Posta és a szakszervezet vezetői éreztették, hogy várják tőlünk az egész postának elismerését szerző sportsikereket is. A város közvéleménye is bizakodott. Vasárnaponként egyre többen jöttek ki a postáspályára. A bajnokság kezdetén a kosaras lányoknak kitűzték a célt: dobogós hely az NB II-ben. A labdarúgók számára pedig a tavalyi „majdnem” helyett a területi bajnokságba való feljutást határoztuk meg.

— Hogyan sikerült? Nem kis erőfeszítéssel és csak a legteljesebb összefogással. De beszéljünk erről a két szakosztály elnöke!

Horváth Lajos, a kosárlabdaszakosztály elnöke szerint a csapat már a tavaszi idény kezdetén céltudatosan az első helyre tört. Megcsillant a bajnokság reménye.

— Mit tettek ezután?

— Elsősorban lélektanilag kellett felkészíteni a csapatot, bízni abban, hogy még a jővő ellenfelekkel is bírnak. Három vetélytársunk a Pécsi Egyetemi Klub, a Sava-

ria és a Nagykanizsa volt. Éreznük kellett a lányoknak, hogy bízunk bennük; amit szerényen kértek, mindent megkaptak, ami a jó játékhoz szükséges. Tudták, hogy most mindent bele kell adni. Persze szükség volt a szakmai felkészítésre is. **Bakk Jutka**, az egykori neves kosaras az elmúlt években már nem játszott, fontosabb volt, hogy mint edző irányítsa, felkészítsen. Vigyázott arra, hogy a csapat mindig annyi erőt adjon ki, amennyi éppen szükséges ahhoz, hogy jó formájukat éppen a legnehezebb ellenfelekre tartalékolják. Az eredményt ennek az együttes, szívós munkának és akaratnak és a jó feltételeknek köszönhetjük.

— Mi változik most, milyen új feltételek között szerepel a csapat az NB I-ben?

— Jól tudjuk, hogy nem elég bejutni, meg is kell ott maradni. S ez minőségileg más csoport, magasabb szintű feltételekkel minden szempontból. Két-három jó képességű, magas játékos szükséges még, s erre meg is lesz a lehetőségünk. Továbbra is áll az elv, hogy mind a sportolónak egyben jó postásnak is kell lennie. A csapat tagjainak zöme nálunk dolgozik. Az újak is postán használható képességgel rendelkeznek. Az edzői feladat is jelentősen megváltozott. Például a közlekedés: Nyíregyházra, Szegedre kell eljutnunk. Felszerelésünknek is olyannak kell lennie, hogy valóban méltó legyen az egész postához, hiszen ebben a sportágban csak mi képviseljük ilyen szinten a szakmát. A vasárnap esti sport híre-

ben, s a tv-közvetítésekben rendszeres szereplésünk várható. Egy nagy gondunk maradt: csak bérelt sportcsarnokunk van, ami kötöttségeket jelent. Bízunk benne, hogy a nem is távoli jövőben jobb körülmények között versenyezhetünk majd.

— Fontosnak tartjuk az utánpótlás nevelését. Ifjúsági csapatunk is az NB I-ben fog szerepelni. Úttörő-, serdülő-, ifjúsági és utánpótláscsapatunkban saját magunknak kell kinevelnünk a jövő játékosait.

A labdarúgó-szakosztály elnöke, **Polgár József**, rögtön azt kéri, hogy ha a csapat munkájáról írunk, említsük meg munkatársainak, **Németh Ottó** intézőnek és **Bausz János** technikai vezetőnek a nevét is, mert egy labdarúgócsapat sikeres szereplése csak kollektív munka eredménye lehet.

— Mi volt a rövid története a sikernek?

— A megyei bajnokságban a Győri Radnóti és a jó nevű állami gazdaságot képviselő Jánossomorja volt a vetélytársunk. Itthon az 5-0-ra legyőztük a katonacsapatot, s aztán már Zala megye bajnokával kellett osztályozó mérkőzést játszani. A Nagykanizsai MÁV BTE-vel folytatott küzdelemről mi kerültünk ki győztesen. A hazai mérkőzésen kétféle lelkes postás és nyugdíjas, s a város szerető közönsége biztatta a csapatot. **Mentes Pál** edző fejelemény, hogy együttműködő csapatot mozgósított össze, s remény van arra, hogy a négy megyét (Vas, Veszprém, Zalát és Győr-Sopront) összefogó Bakonyi területi bajnokságban is megállják helyüket a fiúk. Ifjúsági csapatunk szintén megyei bajnok lett. Új serdülő II. csapatot is szerveznünk kell, így meglesz az utánpótlás. Az ismertebb csapatok mellett nagy akarásra, jó felkészülésre lesz szükség.

A további jó szereplésre megvan minden remény. **Kirkovits István** igazgató szavai megnyugtatók: Igyekszünk még több energiát fordítani a sportra, a szükséges személyi és tárgyi feltételeket megteremtjük. A soproniak bizonyosak abban, hogy színének megfelelő képviseletére a Magyar Posta és a szakszervezet is további segítséget ad a soproni sportkör munkájához. S akkor a felsőbb osztály nemcsak tisztavízű élet lesz.

Dr. Molnár Sándor

Állnak: Mihóczy Ildikó, Füzi Gyöngyi, Molnárné Kubicsek Zsuzsanna (kapitány), Bakk Judit (edző), Kubicsek Katalin, Várkonyi Judit. Ülnek: Agócs Csilla, Krasznai Andrea, Hamvas Ágnes, Ringhofer Alice, Horváth Andrea

Hétvégén telt ház — közben várja vendégeit

Mindig voltak, vannak, sőt lesznek is jövőre üdülési lehetőségek?

— Nehéz volt a Rómairra szoktatni az embereket. Pedig amióta üzemel az üdülő, minden évben körlevélben hívjuk fel a figyelmet erre a lehetőségre. A kihasználtság ütemeként változik, néhol alacsony volt, még a 60 százalékos sem haladta meg, csak tavaly óta, az üzemelésének elkezdetével nőtt meg a vonzereje az üdülőknek. Ma már elmondhatjuk, hogy a kihasználtság 70-80 százalékos. Tulajdonképpen meg is értem azokat, akik — míg nem volt üzemelés — az üzemelésben sem lettek örömlők. Mindenki tudja, hogy sajnos, a Duna már rég nem kék, és a nem túl tiszta folyóban csak kevesen lubickolnak szívesen. Úgy tünik, hogy az üzemelés óta a Rómairra kedvelté tette a Rómait, mint ezt a néhány kánukei hétvége is mutatta, amikor 2000 körül volt a húsvéti vízjárás.

— Ez viszont teli ház. Azok a beutaltak, akik hét közben valóban nyugodt körülmények között pihennek, hétvégén éretlenül tapasztalják a zsúfoltságot. És itt szeretném kérni, amit valamennyi körlevélünkben is hangsúlyoztunk, hogy a kiránduló postások két vendégnél ne hozzanak többet magukkal, hogy ne tömegnyomorban teljen el egy hétvége; ez senkinek sem jó. Viszont jó lenne, ha hét közben még többen keresnék fel munkánk után az üdülőt, hiszen ilyenkor sokkal nagyobb a nyugalom, mint hétvégén. Még egy dologgal lehetne növelni az üdülő népszerűségét, s ez az étkezés megoldása lenne. Ugyanis a beutaltak ilyen értelemben önellátók, és ez bizony, sokszor kényelmetlenséggel jár. Ennek megoldásán is gondolkodunk.

— Egyedül szeretnénk elérni, hogy a Rómair-parti postás üdülő ne csak a forró nyári hétvégeken népszerű legyen, hanem a hét minden napján.

C. C.

A GYŐZELME NAPJA tiszteletére kispuska lövészversenyt rendeztek Sopronban június 5-én. A versenyt a Soproni Postaigazgatóság KISZ-bizottsága és a Postaigazgatóság MHSZ Honvédelmi Klubja közösen rendezte. 55 leány és fiú jelentkezett a nemesség versenyére. A rekkenő hőség ellenére igen szép eredmények születtek. A helyezést elért versenyzőket a rendezők tárgyjutalomban és oklevélben részesítették.

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postás Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest, XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14., 1406
Felelős szerkesztő: BENDA ISTVÁN
Telefon: 428-777.
Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
Budapest, XIII., Váci út 73. Telefon: 497-950.
Levél cím: Budapest, Postafiók 43., 1553
Egyesületi szám: MNE 215-51628
Felelős kiadó: DR. JANDEK GEZA igazgató
Előfizetési díj egy évre: 18,- Ft
82-3234. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: SZÜNDÉS ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230-3701

Szép volt fiúk!

Szél, víz és egy vitorlás hajó. Ezek a kellékei annak a nyári sportnak, amelyet ha egyszer megízlel valaki, szenvedélyé válik, a legkedveltebb időtöltése lesz. Mert aki hajózik, az képes kilépni civilizált világunkból, túlfeszített életünkkel, közvetlen kapcsolatba kerülni a természettel. Ilyenkor az embernek nincs más gondja, mint hogy figyelje a vizet, a szél irányát, a partot, hogy megbirkózzon a természet erőivel, hogy legyőzze azokat tudásával, erejével, ügyességével, bátorságával, de sohasem vakmerőséggel. Megtanulja tisztelni is a természetet, érteni őseinek áhitatát az ezerarcú természet iránt. Mert mindennap más... Nincs két egyforma napkelte és napnyugta, nappal és éjszaka. Aki hajózik, nemcsak pihentebben, erejét megkorsorozva tér vissza a mindennapokba, hanem „tisztább” lélekkel is.

Mindezt a TIG-esek is fölfedezték, mert 1978 októberében megalakult a vitorlázók csoportja; úgyintéző Slenker Endre lett.

— Az, hogy a vitorlázócsoporthoz, illetve 1980 óta a szakosztály létezik — mondja Slenker Endre, a szakosztály vezetője —, tulajdonképpen a TIG-teremtőjének szakszervezetének néhány tagjának köszönhető, akik dr. Szarka György vezetésével a BTETZ Általános meghirdetett B kategóriájú vitorlázócsoporthoz vettek részt. Ez elegendő volt

Vitorlazz velünk!

ahhoz, hogy miután bejelentkeztek a vitorlázás csodájába, vásároljanak egy B 16-os hajót. Ezzel elindult a TIG-en a vitorlázás 14 taggal; közülük hatan már rendelkeztek vitorlás-vizsgabizonyítvánnyal.

— A következő évben két Kalóz típusú hajóval gazdagodtunk, és így mi magunk szerveztük a szakosztály tagjainak tavasszal és ősszel vitorlázóversenyeket. 1980-ban megvettük a harmadik Kalózt is. Az oktatást pedig megpróbáltuk kiszélesíteni, szeretnénk volna bevonni a 14-18 évesek korosztályát, de kísérletünk sajnálatos módon érdektelenségbe fulladt.

— Másik jelentős eredmény az, hogy 1980 augusztusa óta Balatonföldváron, ahol hajóink is vannak, otthont kapott a szakosztály. A régi, lemezéből készült, időnként alaposan beázó, 16 férőhelyes tanyánkat társadalmi munkában lebontottuk, és helyére épült a 18 főt befogadó, fűdőszoba, konyha, faház, amelyet az idén kezdünk igazán „belakni”. Azoknak, akik nem tudnak vagy nem szeretnek hajón aludni, illetve az oktatáson részt vevők számára, összkomfortos körülményeket teremtettünk.

— A vitorlázásnak, mint sportnak a savat-borsát a versenyzés adja. Milyen versenyeken vett részt a szakosztály, és milyen eredmények születtek?

— 1980-ban a B 16-os hajóval kezdtek a versenyzést. Lehet, hogy nem közismert, hogy ez a hajótípus a legkisebb túrahajó a Balatonon, 3 személyes, ráadásul nem túl jó konstrukció. Így különösebb eredményről nem számolhatok be. De a szakosztály 1981-ben kapott egy csodálatosan szép, nagy hajót, egy B 21-est, amellyel örömmel versenyzés. Már ebben az évben a tíz kiírt versenyből nyolcon elindultunk, két második és négy harmadik helyezést értünk el.

A múlt évben a Magyar Vitorlás Szövetség tömegsportbizottsága által hirdetett egyéni jelnyeszerző mozgalomba is bekapcsolódott a szakosztály. Itt valóban szép eredmények születtek. Tizenketten bronz-, négyen ezüst-, és egyen harmadik helyezést szereztek. Az idén a mozgalom keretében már bizonyos, hogy négyen aranyjelvényt kapnak, de az idény végéig még jó néhány ezüst- és bronzjelvényt is születik majd.

— A Magyar tenger is korlátlan lehetőséget nyújt a vitorlázóknak, de a vérbeli hajósok álma az igazi tenger.

Czeglédi Cecília